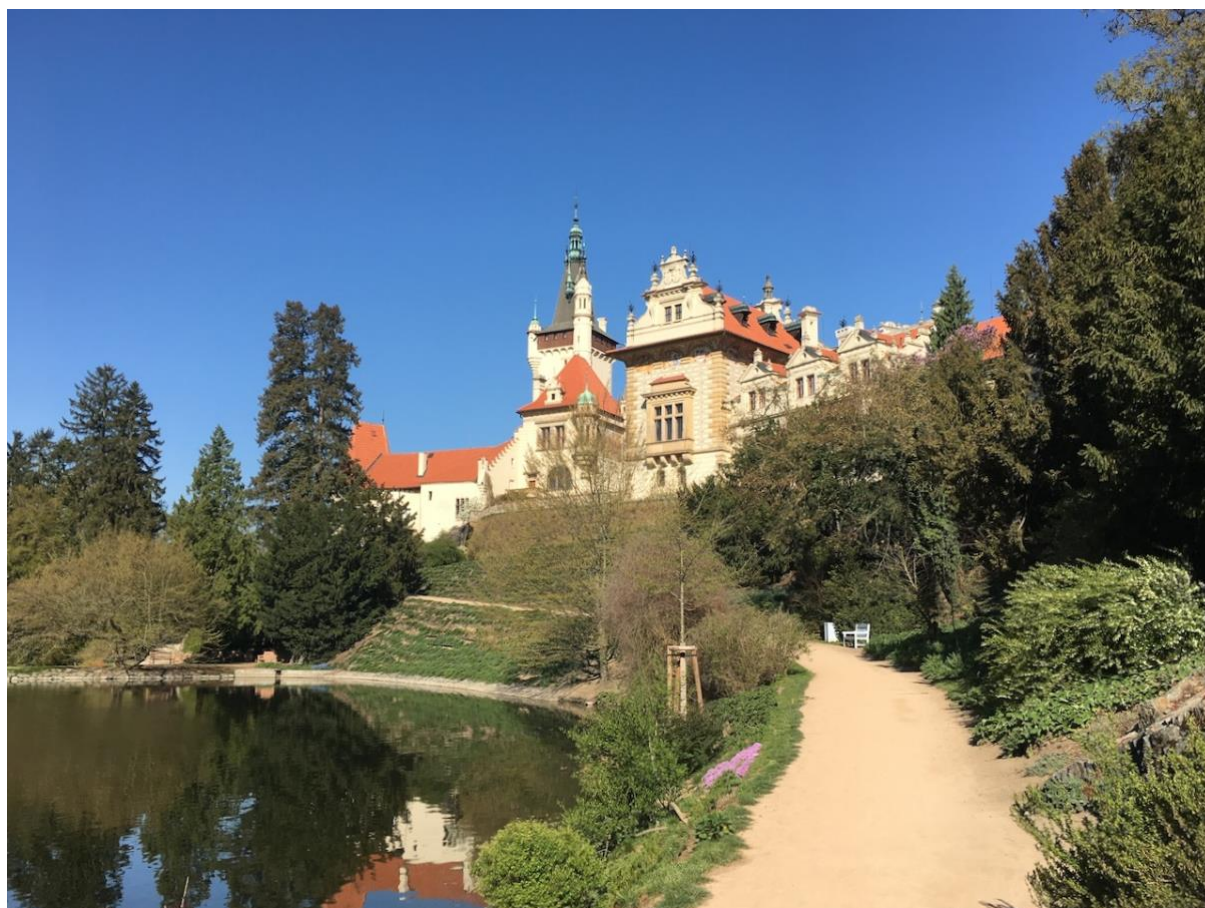

VYCHÁZKY S HONZOU 5

ZPRACOVALI:

JAN ŠIML

TÁŇA DUTKEVIČOVÁ

BŘEZEN 2024

SENIOR FITNES Z.S., URALSKÁ 6, PRAHA 6

OBSAH

ÚVODNÍ SLOVO	5
OKRUŽNÍ VÝŠLAP MNÍŠEK – MNÍŠEK – 8. ledna	7
BEROUN – SRBSKO – 20. ledna	8
DOBŘÍŠ – MNÍŠEK – 25. ledna	9
KLÁNOVICKÝM LESEM – 25. ledna	10
DOBŘÍŇ – ROUDNICE NAD LABEM – 24. března	11
KLÍNEC – VŠENORY – 28. března	13
DAVLE – JÍLOVÉ – 4. března	14
ČELÁKOVICE – KÁRANÝ – ČELÁKOVICE – 17. března	15
ZA JAREM NA MEDNÍK – 21. března	17
MOŘINA – LOMY – SRBSKO – 4. dubna	19
LIBICE – PODĚBRADY – 11. dubna	21
ZBRASLAV – ČERNOŠICE – 26. dubna	22
HOŘICE V PODKRKONOŠÍ – 3. května	24
JENŠTEJN – SATALICE – 9. května	26
DOBŘÍŠ – ZÁMECKÉ PARKY – 19. května	28
ŽEBRÁK – TOČNÍK – 26. května	30
POVLTAVSKÁ STEZKA – 31. května	32
CHROUSTOV – RADIM – PEČKY – 4. června	33
KONĚPRUSY – SRBSKO – 14. června	34
KYTÍN – MNÍŠEK – 24. června	35
POLABSKÝMI LUŽNÍMI LESY – MYDLOVARSKÝ LUH – 30. června	36
KERSKÝM LESEM DO SADSKÉ – 7. července	37
ČERNÉ VODĚRADY – LOUŇOVICE – 29. července	38
STŘÍBRNÁ SKALICE (HRADEC) – SÁZAVA – 2. srpna	39
OSTRÁ – LYSÁ NAD LABEM – 10. srpna	41
CTINĚVES – ŘÍP – ROUDNICE – 20. září	42
PÍSEK – 27. září	43
VYSOKÝ CHLUMEC – SEDLČANY – 1. října	45
PROCHÁZKA PRŮHONICKÝM PARKEM – 6. října	46
HOSTIVAŘ – MICHLE – 10. října	47
BARRANDOV – STODŮLKY – 22. října	48

<i>KARLÍN – HOLEŠOVICE – 29. října .....</i>	<i>49</i>
<i>MOTOL – ŘEPY – 7. listopadu .....</i>	<i>50</i>
<i>PRAŽSKOU ZELENÍ OKOLO ROKYTKY – 22. listopadu .....</i>	<i>52</i>
<i>BRDSKÝM POLESÍM – 3. prosince .....</i>	<i>53</i>
<i>SNĚŽNÁ VYCHÁZKA KLÁNOVICKÝM LESEM – 8. prosince .....</i>	<i>54</i>
<i>TRADIČNÍ VÁNOČNÍ VYCHÁZKA PRAHOU – 17. prosince .....</i>	<i>55</i>
<i>PETŘÍN – MALÁ STRANA – 28. prosince .....</i>	<i>56</i>

ÚVODNÍ SLOVO

Moji drazí přátelé, milovníci společných výšlapů,

čas, kdy jeden rok předává vládu druhému, pro mne není impulzem k bujarým oslavám, ale výzvou k malému ohlédnutí a zamyšlení. Je mi především příležitostí, kdy mohu projevit pokoru a vděčnost za všechno, co mi přinesl – za každého člověka, který mi vstoupil do života, za práci,

kteřá mne baví, naplňuje a kterou mohu ve svém pokročilém věku vykonávat. Velký vděk a obdiv cítím i vůči vám, účastníkům společných vycházek. Vaše přátelství pro mne hodně znamená. Přeji vám do dalšího „turistického“ roku hodně zdraví a mnoho, mnoho, mnoho pohodových kilometrů v naší krásné přírodě.

Rok 2023 kolem mne prosvištěl! Malá bilance – v uplynulém roce bylo realizováno 38 vycházek, kterých se účastnilo průměrně 15 osob. Prošli jsme se po rozličných turistických trasách, převážně Středočeského kraje a Prahy, navštívili zajímavé přírodní památky, zámky, přírodní rezervace, pokochali se botanickými jedinečnostmi jarní květeny. To vše naleznete v páté knize vycházek, kterou pro vás přehledně zpracovala Táňa. Doufám, že se vám bude líbit a bude inspirací k dalším výletům a procházkám.

Věřím, že turistický rok 2024 bude stejně úspěšný a že se budeme hojně potkávat.

Zdravím vás a těším se na shledání.

Honza Šiml

Poznámky k následujícím textům:

- Uváděné informace o náročnosti vycházek jsou pouze orientační. Náročnost (čehokoliv) je subjektivní pojem. V případě vycházek je dána nejen terénem, povětrnostní situací a délkou trasy, ale především kondicí jednotlivce. Proto před každou vycházkou (nejen s Honzou) zvažte svůj zdravotní stav a současnou kondici.
- Nepodceňujte se, ale ani své možnosti nepřeceňujte. U každé vycházky je tentokrát uvedeno přesné datum jejího konání. Vycházky (až na výjimky) lze uskutečnit ve všech ročních obdobích a vnímat měnící se přírodu – doporučujeme.
- U dopravních informací neuvádíme konkrétní čísla autobusů, tramvají nebo vlaků, neboť ta se mohou v čase měnit. Za podstatné považujeme výchozí stanoviště.
- Zkratka **TZ** v textech = **turistická značka**.
- Pokud není u použitých fotografií uveden zdroj, byly pořízeny Janem Šimlem nebo účastníky vycházek.
- Texty psané kurzívou (doplňující informace) byly čerpány z internetu, zejména z wikipedie (otevřené encyklopedie) či z různých turistických průvodců.
- V elektronické verzi publikace (PDF) je možno čerpat další informace o navštívených místech proklikem přes modře zbarvená slova či slovní spojení.
- Chcete-li si prohlédnout více fotografií z vycházek, navštivte webové stránky Senior fitness, konkrétně podstránku [Turistika](#).

OKRUŽNÍ VÝŠLAP MNÍŠEK – MNÍŠEK – 8. ledna

DOPRAVA: ze Smíchovského nádraží autobusem MHD č. 317 do Mníšku pod Brdy

DÉLKA TRASY: cca 8 km

NÁROČNOST: trasa vede lesními a málo frekventovanými cestami, náročnější je výstup na Skalku, pak už jen klesání; svačinu s sebou

Na místo srazu dorazilo 25 zájemců o vycházku. Když jsme na náměstí v [Mníšku](#) vystoupili z autobusu a pohlédli vzhůru ke Skalce uviděli jsme, místo zalesněného hřebene Brd, jen mlhavý závoj.

Vyrazili jsem po zelené TZ, která nás provedla starší i novou vilovou zástavbou Mníšku až k okraji lesa, kterým jsme vystoupali na planinu [barokního areálu Skalka](#). Návštěvníky většinou hned zaujme malebné prostředí s kaplí Máří Magdaleny, budovou bývalého kláštera a krásně opravenou křížovou cestou. Nás však po většinu cesty provázela mlha a připravila nás jak o kouzlo areálu, tak o pěkné výhledy do krajiny.

V chladném a mlhavém počasí jsme se příjemně osvěžili teplými nápoji u kiosku a poté jsme pokračovali lesní hřebenovou cestou (po červené TZ), přes rozcestí „Červený kříž“, až na rozcestí „Na Rovinách“. Zde jsme odbočili na žlutou TZ, po které jsme došli přes Stříbrnou Lhotu zpět do Mníšku pod Brdy.

Kromě jednoho krátkého úseku (hodně rozblácená pěšinka) jsme šli po zpevněných cestách a silnicích. I přes počasí, podobající se spíš podzimu než zimě, se vycházka líbila.

Pohyb v přírodě, bez ohledu na povětrnostní podmínky, je pro nás přínosný jak z hlediska poznávání jejich krás a forem, tak i z hlediska našeho zdraví.

Za prohlídku stojí zámecký areál a samozřejmě i [vlastní zámek](#). Návštěva zámku však v plánu vycházky nebyla. V Mníšku je rovněž k dispozici dobré občerstvení.

BEROUN – SRBSKO – 20. ledna

DOPRAVA: vlakem z hlavního nádraží do Berouna

DÉLKA TRASY: cca 8 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá, lehkou svačinu s sebou

V lehce mrazivém ránu se nás na vycházku vydalo 25. Z nádraží v [Berouně](#) jsme vyrazili po červené TZ, ze které jsme záhy odbočili do ulice Hradební (neznačená cesta) a prošli okolo starobylých městských hradeb až k Pražské bráně (u hradeb jsme si pořídili společné foto). Pokračovali jsme vlevo po modré TZ, která nás dovedla na **Husovo náměstí** k informačnímu centru. Zde jsme se na 30 minut rozešli, abychom si krátce prohlédli centrum města – náměstí s malebnými štíty měšťanských domů, **Plzeňskou a Pražskou bránu**, které byly součástí městského opevnění, **kostel sv. Jakuba**, pěkně upravenou budovu radnice a přilehlé uličky.

Z náměstí jsme pokračovali Pražskou branou po modré TZ na zajímavou lávku přes řeku **Litavku** a za další lávku, klenoucí se nad Berouňkou, jsme se vydali pěšinou po levém břehu Berouňky (po [NS Po stopách českých králů](#)). Pěšina vede těsně nad řekou, ve které se chvilky zrcadlilo slunce a protějščí skalní útvary. Další část pěšinky vedla po okraji rozoraného pole, kde jsme si „užili“ trochu bláta. Dále, až do Srbska, jsme šli po cyklostezce, v současné době nezatížené

provozem. Zajímavý pohled se nabízel na pravý břeh, zarostlý málo udržovanou vegetací, kde se nad Berouňkou tyčí **Tetínské skály**, tetínský kostelík a skalní ostroh, kde stávalo starodávné hradiště **Tetín**.

Pod lezeckými stěnami **Alkazaru** jsme se zastavili na krátký odpočinek, posvačili a pokochali se pohledem na mohutný skalní masiv – bývalý lom. Podél dalších lomů a skal, tvořících společně s řekou romantickou krajinu, jsme došli na okraj [Srbska](#). Na návsi u kapličky jsme se shromáždili, abychom si pořídili cílovou fotografii. Někteří jsme se ještě zastavili na malou odměnu v přilehlé hospůdce a potom už jen přešli most směrem k nádraží a zamířili domů do Prahy. Vlaky jezdí každých 30 minut.

Tento romantický úsek Berouňky je známý a mimo zimní období hodně navštěvovaný. Zimní období má výhodu, že okolní vegetace je bez listů a odkrývá se tak pohled na okolní stráně a skály.

DOBŘÍŠ – MNÍŠEK – 25. ledna

DOPRAVA: autobusem se Smíchovského nádraží do Dobříše (Mníšku)

DÉLKA TRASY: cca 13 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá, turistické hole a svačinu s sebou (na trase není možnost občerstvení)

Na vycházku se dostavilo pouze deset zájemců. Původní trasa byla plánována z [Dobříše](#) nejprve krajem města, okolo dobříšských rybníků, dále mírné stoupání ke starému židovskému hřbitovu na okraj města, a zde začíná rovinatý lesní úsek cest a pěšinek, které po jedenácti kilometrech končí v Mníšku pod Brdy. Po počátečním mírném stoupání (asi jeden km) je zbývající úsek trasy téměř rovina či klesání. Náročnost je závislá i na aktuální povětrnostní (sněhové) situaci, jsou-li cesty prošlapané či zapadané. Prošlapávání čerstvého prachu bývá sice namáhavější, ale o to romantičtější.

Vzhledem k dopravní změně jsme dojeli autobusem č. 317 pouze do Mníšku pod Brdy a trasu jsme si prošli v obráceném směru. Mírně mrazivé počasí nám tentokrát připravilo úseky s namrzlým sněhem i úseky s tajícím sněhem a blátem. I sluníčko se občas na obloze ukázalo. Byla to příjemná procházka. Snad se nás příště sejde víc.

Ještě pár slov k zimním vycházkám. V současné době nás sice netrápí silné mrazy ale velice proměnlivé počasí. Občasné sněžení, následné tání sněhu, déšť, náledí a vítr, který snižuje pocitovou teplotu. To vše zhoršuje schůdnost terénu – pěšin a cest a komfort každé vycházky. Pokud se však nejedná o mimořádně extrémní povětrnostní podmínky, či příliš členitý terén, je každá vycházka do přírody, pro naši tělesnou i psychickou zdatnost, velkým přínosem. Jen je potřeba turistické oblečení odpovídající momentálnímu počasí, případně

turistické hole. Podle výše uvedeného zimní vycházky připravuji, tak se nebojte a účastněte se i v zimě.

KLÁNOVICKÝM LESEM – 25. ledna

DOPRAVA: vlakem z Masarykova nádraží do Klánovic

DÉLKA TRASY: necelých 10 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Na vycházku přišlo dvacet jedna zájemců. Provázelo nás příjemné zimní počasí – teplota kousek pod 0° C a sluníčko.

Procházka vedla vzrostlým a udržovaným listnatým [lesem](#), ve kterém převažují především mohutné duby. Cestou jsme se zastavili u malého zarostlého jezírka, které sousedí s ohradou s daňky. O kousek dál jsme minuli dva rybníky, jejichž zamrzlá hladina nás oslňovala slunečními svitem, a po dalších

minutách cesty lesem jsme došli na okraj obce [Klánovice](#). Prošli jsme se uličkami s mnoha zajímavými vilkami (z doby první republiky i těmi novějšími). Na jedné z nich jsme si všimli pamětní desky **Václava Klána**, zakladatele obce. Na hlavní třídě (zelená TZ) jsme si prohlédli několik soch ze dřeva i kamene. Před návratem do lesa zaujal nás bělostný kostelík.

Dál pokračovala cesta lesem až na turistické rozcestí se žlutou TZ, která nás dovedla až k nádraží. Cestou nás zaujal malý smrček,

který vyrůstá přímo ze středu mohutného pařezu. Smrčku si všímám již řadu let (10?) a obdivuji, že na svém místě přečkal, že žije a že jej nějaký vandal nezničil. Naopak někdo jej vánočně vyzdobil. Potom to byl už jen kousek k nádraží. Vlaky jezdí často a platí v nich doklad jízdenka MHD (lítačka, průkazka 70+).

V dobré pohodě jsme absolvovali celou vycházku. Těm, co se s námi tentokrát nemohli projít, doporučuji, aby si udělali čas a trasu si „v našich stopách“ prošli sami. Určitě se jim bude líbit.

DOBŘÍŇ – ROUDNICE NAD LABEM – 24. března

DOPRAVA: vlakem z Masarykova nádraží do Dobříňe

DÉLKA TRASY: cca 8 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá, kolem Labe větrná, občerstvení až v Roudnici

Přes nejisté počasí se na vycházku dostavilo třicet pět natěšených účastníků a určitě nelitovali. Z vlaku jsme vystoupili na vlakové zastávce Dobříň a účast jsme zdokumentovali společnou fotografií. Prošli jsme pěkně upravenou obcí (obnovenou po povodni v roce 2002), všimli si architektonicky zajímavé budovy mateřské školy a několika dalších objektů, a vydali se za prvním cílem naší vycházky – za sněženkami.

Obec [Dobříň](#), která se nachází v okrese Litoměřice, na levém břehu Labe, je milovníkům jarních květů známá **Dobříňským hájem**. Toto chráněné území – lužní les rozkládající se na ploše 21 ha, jeden z posledních dochovaných polabských lužních lesů – se rozprostírá přímo za vsí na břehu řeky Labe. Háj je známý výskytem sněženky předjarní nebo také, chcete-li, sněženky podsněžníku (obojí je správně) a řady dalších jarních květů, jakož i starým stromořadím (převážně z dubů).

A skutečně, hned po příchodu na okraj háje se našim očím naskytl pohled, jaký neuvidíme často. Všechny naše představy kvetoucích sněženek vzaly za své. Ohromeni množstvím a bělostnou krásou květů jsme se rozhlíželi dokola. Pod holými stromy, mezi spadaným listím, tlejícími kmeny stromů a tu a tam už i zelenou trávou, vystrkují na odív své bílé květy sněženky – koberce sněženek. Tisíce a tisíce, snad statisíce (či miliony?) bílých květů Procházíme se opatrně po vyšlapané cestičce, abychom neublížili krásným květinám a naše fotopřístroje mají naplno. Většinou však jdeme po široké lesní cestě, která prochází celým chráněným

územím a kocháme se pohledem vlevo, vpravo a nevíme kam se dřív podívat – sněženky, sněženky, sněženky. Pastva pro oči a ráj pro fotografy. Lužní les nabízí i další přírodní krásy. Pěšinkou, okrajem lesa, podél Labe, jsme procházeli zbytkem starého stromořadí staletých dubů. Některé jsou chráněnými stromy. Obvod kmene těchto mohutných dubů je čtyři až pět metrů. Na konci lužního lesa, který nám poskytl tolik krásných zážitků, jsme se rozloučili se sněženkami a vydali se po cyklostezce do nedaleké Roudnice. Cestou nás doprovázel drobný déšť i sluníčko – aprílové počasí.

V [Roudnici nad Labem](#), na náměstí před zámek, jsme si udělali „cílové foto“ a pak se krátce prošli městem, které má bohatou historii. Obhlédli jsme pěkný barokní [Lobkowitzký zámek](#), náměstí se zajímavými, krásně zdobenými měšťanskými domy a vystoupali na moderní **Kratochvílovu rozhlednu**, ze které je nádherný výhled na město a **České středohoří**, věž **Hlásku** a přilehlé malebné uličky, nabízející pohled na dvě mohutné věže **kostela Narození Panny Marie**. Pro návštěvníky Roudnice je dobré vědět, že se zde nachází [Galerie moderního umění](#), [Podřipské muzeum](#), a že je Roudnice dobrým výchozím bodem pro výstup na horu **Říp**.

Někteří účastníci se nakonec odměnili v cukrárně či restauraci a potom už nás čekala jen cesta domů. I přes vrtkavé počasí se vycházka nadmíru vydařila.

KLÍNEC – VŠENORY – 28. března

DOPRAVA: autobusem se Smíchovského nádraží do stanice Klíнец hlavní silnice

DÉLKA TRASY: cca 6 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá s minimálním stoupáním

Na tuto krátkou a nenáročnou vycházku přišlo osmnáct zájemců. Především stálých účastníků našich výšlapů. Očekával jsem víc těch, co se obávají větších vzdáleností a terénních nerovností. Především pro ně jsem vycházku, z [Klínce](#) do [Všenor](#), připravil.

Vyrazili jsme po cyklostezce (cca dva kilometry). Na turistickém rozcestí jsme se vydali po modré TZ, která nás vedla po pěkných, mírně klesajících cestách až do Všenor. Na první pohled se může zdát, že na předjarní procházce, ještě spícím lesem, není nic zajímavého. Není tomu tak. Kdo prochází přírodou, v kterémukoliv ročním období, má otevřené oči a srdce, vidí mnoho pozoruhodných věcí a odnese si domů i trochu životní energie, kterou příroda překypuje, nabízí a kterou i my k spokojenému a klidnému životu potřebujeme.

Tentokrát nás provázelo bezvadné počasí. Teplota málo pod bodem mrazu, modrá obloha a bezvětří. Umrzlé cesty a pěšiny bez bláta. V brdském polesí žije hodně černé zvěře. Tito přemnožení divočáci, jak je běžně nazýváme, páchají v lesích a na okolních polích a pastvinách značné škody. O jejich činnosti jsme se mohli cestou přesvědčit – jak v lese, tak v jeho okolí.

Za dvě hodiny pohodlné chůze jsme stanuli na železniční zastávce ve Všenorech. Za dvacet minut jel vlak do Prahy, a tak ti co jej použili, mohli být na oběd doma. Někteří domů nespěchali, využili ideálního počasí a výlet si prodloužili do [Dolních Černošic](#).

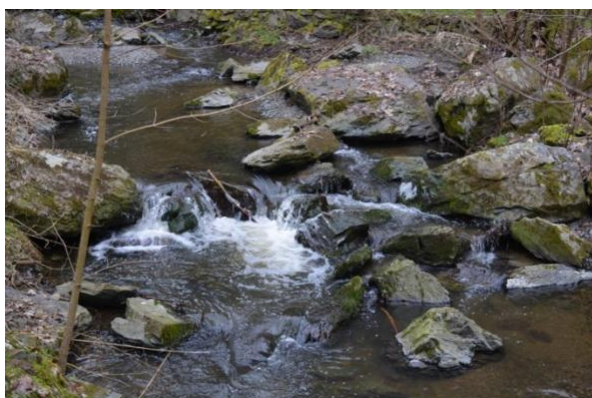
DAVLE – JÍLOVÉ – 4. března

DOPRAVA: autobusem ze Smíchovského nádraží do Dobříše (Mníšku)

DÉLKA TRASY: cca 10,5 km

NÁROČNOST: středně náročná, členitá (po lesních cestách a pěšinách), svačinu a hůlky s sebou

Za chladného jarního počasí se nás na vycházku sešlo dvacet tři. V Davli jsme přešli most přes Vltavu, dali se vlevo a po červené TZ šlapali až k chatové osadě **Libřice**. Zde jsme navázali na modrou TZ, která nás vedla skalnatým údolím [Záhořanského potoka](#). Tento úsek trasy nám nabídl, v této době vegetačního klidu, pohledy na okolní skalnaté stráně, které jsou v jiném ročním období dokonale skryté hustou vegetací. Cestou údolím nás provázelo bublání a šplíchání vody, jako bychom šli podél horské bystřiny. Spád potoka je zde poměrně značný, a tak se proud vody, překonávající kamenité úseky a hrázky, stará o uklidňující zvukový doprovod. Rozmanité tvary řečiště, jeho břehy a okolní chatová zástavba, jsou pro svou malebnost vhodnými objekty pro fotografie.

U turistického rozcestníku **Oborská lávka** jsme přešli na druhou stranu potoka a odbočili cestou do stráně, abychom se u dalšího turistického rozcestí **Pod Oborskou loukou** zastavili, odpočali si a nasvačili se. Zde bohužel došlo k zdravotní indispozici jedné účastnice, která si vyžádala zavolání záchranné služby. Do cíle trasy, Jílového, zbývalo asi pět kilometrů. Část účastníků se vydala na další cestu samostatně a ostatní pokračovali až po odjezdu záchranky.

V [Jílovém](#) je známé [regionální muzeum](#), kde je stálá expozice o těžbě zlata a bývají tam i zajímavé výstavy – doporučuji k návštěvě. My jsme podle chuti využili příležitosti k občerstvení (cukrárna, kavárna, restaurace) a autobusem se vrátili do Prahy. (Jana, kterou postihly zdravotní problémy, je v pořádku).

Poznámka: jarní vycházky jsou pěkné a po zimním období jsou pro naše zdraví důležitým doplňkem jiných aktivit. Je však potřeba počítat s tím, že některé úseky cest jsou po zimním tání a rozmrzání půdy hodně rozblácené. Doporučuji dobré obutí, vhodné oblečení, případně hůlky, a je po problému.

ČELÁKOVICE – KÁRANÝ – ČELÁKOVICE – 17. března

DOPRAVA: vlakem z Masarykova nádraží se Smíchovského nádraží do Čelákovic

DĚLKA TRASY: cca 11 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Na vycházku se nás sešlo dvacet osm. Z nádraží v [Čelákovících](#) jsme prošli středem města, rozhlíželi se okolo a došli až ke [kostelu Nanebevzetí Panny Marie](#), kde jsme udělali „startovní foto“.

Podél kostela jsme sešli na cyklostezku, která vede lipovou alejí nad širokým řečištěm mlýnského náhonu. Alej ústí na břeh Labe, kde se otevírá pohled na objekt zdymadla, jež přehrazuje široký tok Labe. Na straně (proti proudu Labe) jsme spatřili štíhlé stožáry lávky,

zavěšené na lanech vysoko nad hladinou řeky. Po lávce jsme přešli na druhý břeh tohoto našeho veletoku a pokračovali chatovou oblastí **Grádo**, mezi slepými rameny Labe, a dál lužním lesem, cestou lemovanou mnoha mohutnými duby. Minuli jsme rozcestí s červenou TZ a pokračovali dál (cca 500 m) po žluté TZ, která nás dovedla k místu zvanému **U Václava**. Zde jsme si prohlédli a přečetli informace o historii tohoto místa. Po krátkém odpočinku u sousoší Sv. Václava jsme se vrátili na rozcestí s červenou TZ a po ní pokračovali až k vodárně v **Káranem**.

Obec Káraný leží na pravém břehu Labe a levém břehu řeky Jizery, těsně před jejich soutokem, zhruba pět kilometrů východně od města Brandýs nad Labem-Stará Boleslav. Byla založena v roce 1777 a za svoji krátkou historii vstoupila do povědomí především svými zdroji pitné vody, kterými od roku 1914 zásobuje Prahu a okolí.

*V okolí Káraného je lesnatá rekreační oblast s chráněným územím **Černý orel** u soutoku Labe s Jizerou, přírodní rezervací **Lipovka – Grado**, se slepým ramenem Labe nyní nazývaným Grado a řadou tůň. Do jihovýchodní oblasti katastrálního území Káraný zasahuje část přírodní rezervace **Káraný – Hrbáčkovy tůně**.*

Celou cestu lesem, od osady Grádo až do Káraného, jsme míjeli betonové nadzemní objekty mnoha studní, jež jsou zdrojem vody pro káranskou vodárnu. Na okraji obce jsme cestu (značenou červenou TZ) opustili a rozlehlý vodárenský areál jsme obešli po labském nábřeží.

Za objektem vodárny jsme se na červenou TZ vrátili a po ní došli k další moderní lávce, přes kterou jsme přešli zpět na pravý břeh Labe. Až sem jsme došli společně. Zde jsme se neplánovaně rozdělili. Část účastníků přijala pozvání manželů Šedových ke krátké návštěvě a odpočinku na jejich chatě, kterou mají poblíž lávky, část pokračovala po navržené trase mezi slepými rameny Labe (po modré TZ) a další, z oprávněné obavy, že je pěšina blátivá, se vydali do Čelákovic po

asfaltové cyklostezce. Doufám, že všichni došli v pořádku, že se v Čelákovicích odměnili v cukrárně či restauraci a odjeli spokojení domů.

ZA JAREM NA MEDNÍK – 21. března

DOPRAVA: autobusem ze Smíchovského nádraží Pikovic

DÉLKA TRASY: cca 8 km

NÁROČNOST: náročný výstup 200 m v úvodní části – hůlky s sebou

Na tradiční výpravu, na úbočí Medníku, za endemickou květinou kandíkem, se nás vydalo čtrnáct.

Z konečné stanice autobusu v [Pikovicích](#) jsme na úbočí Medníku, kde tato květina roste, došli za půl hodiny. Jedná se asi o kilometrový úsek s trochu náročnějším výstupem. Uzounká cestička zde prudce stoupá vzhůru, mezi kořeny a kameny, aby nakonec vyústila na docela pohodlné lesní cestě, po níž jsme došli do bukového lesa, kde jsme se mohli potěšit touto jarní květinou a nejen jí. Rozkvetly i sasanky, a především modré podléšky zdobily spící les. Kandík byl, jako pokaždé, když jeho jarní probuzení nastane, hlavním předmětem pozornosti. Svědčí o tom množství pěkných fotografií, které jsme si odnášeli domů.

Kandík je rod jednoděložných rostlin z čeledi liliovité. Jedná se o vytrvalé pozemní byliny s cibulemi. Někdy jsou přítomny i vedlejší cibulky, které slouží k vegetativnímu rozmnožování. Jsou to rostliny jednodomé s oboupohlavnými květy. Listy jsou jen v přízemní růžici zpravidla dva, u neketoucích rostlin jen jeden. Jsou zelené, ale někdy s purpurovými či bílými skvrnami. Květy jsou oboupohlavné, jsou v květenstvích, zpravidla ve vrcholových hroznech (do deseti květů), někdy je přítomen pouze jeden vrcholový květ. Plodem je tobolka.

*Ve světě je známo asi 27 druhů, které jsou rozšířeny převážně v Severní Americe, jen málo jich je k vidění v Evropě a Asii. V ČR i v celé Evropě roste pouze jediný druh **kandík psí zub** (*Erythronium dens-canis*). U nás ho můžete vidět pouze na dvou místech – na vrchu Medník u obce Pikovice v Posázaví a v Letohradu. Je řazen ke kriticky ohroženým druhům. Jinde v ČR byl vysazován a občas na několika lokalitách zplaněl.*

U turistického odpočívadla, na skále nad Sázavou, jsme se na chvíli zastavili, nasvačili, pokochali pohledem na hluboké údolí řeky a na protilehlé skály a poté jsme se vydali po pěšině zpět do Pikovic ([Naučná stezka Medník](#)). V Pikovicích jsme přešli na pravý břeh Sázavy a po třech kilometrech došli do [Davle](#). Ani po zbývajícím cestu jsme se nenučili. V údolí, kde okolní stráně svírají tok Sázavy, je mnoho zajímavostí, které nabízí především řeka a její okolí. Také zaujmou pěkně (i nepěkně) upravené pozemky s jarní květenou a s chatami klasických i roztodivných tvarů. Někomu zaujaly i různé u břehu zakotvené lodě a loďky, které majitelé připravují na vodáckou sezonu. Před Davelskou lávkou jsme udělali „cílovou fotografii“ a za lávkou počkali na autobus do Prahy.

Počasí nám přálo a krásu jarní přírody jsme si mohli dosyta užívat.

MOŘINA – LOMY – SRBSKO – 4. dubna

DOPRAVA: autobusem ze Zličína do Mořiny

DÉLKA TRASY: cca 9 km

NÁROČNOST: nenáročná, převážně klesající

Vycházky se zúčastnilo patnáct turistů. Tentokrát jsme si odpustili prudké stoupání z [Mořiny](#) a z autobusu vystoupili o dvě stanice dříve na zastávce **Mořina, odbočka lom**. Z výchozího místa až ke křižovatce turistických cest nad Karlštejnem nás vedla žlutá TZ.

Nejprve jsme se zastavili na dvou vyhlídkách nad lomem [Velká Amerika](#) a pokochali se romantickou scénérií jeho skalních stěn a jezírek hluboko na dně. Po obvodu lomu nás

cesta zavedla na jeho opačnou stranu, kde jsme se zastavili na další vyhlídce, abychom pohlédli do nitra lomu z jiného úhlu. Z tohoto místa pokračuje (po opačné straně lomu) naučná stezka [Český Grand Canyon](#), po které je možné se projít a prohlédnout si lom z třetí strany.

Po návratu na žlutou TZ (asi po sto metrech) jsme se zastavili nad lomem [Mexiko](#) u pomníku politických vězňů, jejichž údělem byla těžká práce v lomu. Z vyhlídky pod

pomníkem jsme si prohlédli trochu jinou přírodní kulisu – jezírka a dno zarůstající nálety dřevin.

Dalších půl kilometru vede pěšina lesem, ve kterém už dokvétaly podléšky, ale přibyla spousta dalších jarních bylin, které jsme se učili poznávat. Po pěšině, vedoucí loukou a lesem, jsme po necelém jednom kilometru došli ke třetímu vápencovému lomu – [Malé Americe](#). Je menší než dva předchozí lomy, ale romantikou je překonává.

Pak jsem se vydali lesní cestou směrem ke Karlštejnu a opět obdivovali spousta jarních květů včetně sasaneček. Na křižovatce turistických tras, nad místem zvaným [Dub sedmi bratří](#), jsme opustili žlutou TZ a vydali se po červené TZ směrem ke Kubrychtově boudě udělali malou odbočkou (cca 200 m) k [Bubovickým vodopádům](#).

Kubry(i)chtova bouda (též slangově Kubrichtárna, nebo také U Bábinky) se nachází nedaleko Srbska v okrese Beroun a Bubovických vodopádů. Vybudována byla jako přírodní restaurace v roce 1921. V dobách rozvoje trampingu sloužila hospoda také jako příležitostná noclehárna. Uzavřena byla v první polovině 80. let. Na přelomu 80. a 90. let 20. století shořela, následně byla vybudována nová. Dnes slouží jako výzkumná terénní stanice CHKO. V jejím okolí se kříží několik hojně navštěvovaných turistických tras.

Pak jsme opustili červenou TZ a vydali se po značené naučné stezce [Srdcem Českého krasu](#), která nás dovedla až na nádraží do Srbska, odkud nás po pěti minutách čekání odvezl vlak do Prahy. Počasí nám přálo, a tak jsme si dosyta užili zdravého pohybu v jarní krajině bohaté na přírodní krásy a romantické kulisy opuštěných lomů.

Spoustu dalších zajímavostí k lomům v Českém krasu najdete [zde](#).

LIBICE – PODĚBRADY – 11. dubna

DOPRAVA: vlakem z Masarykova nádraží do Libice nad Cidlinou, zpět z Poděbrad do Prahy lze jet i autobusem

DÉLKA TRASY: cca 8 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá, svačinu s sebou (možnost občerstvení až v Poděbradech)

Vycházku jsme v [Libici nad Cidlinou](#) zahájili s deštníky v ruce – docela dost pršelo. U **památníku Slavníkovců** jsme se vyfotografovali a pokračovali po červené TZ směrem k Labi. Za malou chvíli déšť ustal a zbývající část cesty do [Poděbrad](#) již nepršelo.

Hradištěm a jeho okolím vede naučná stezka, která spojuje soutok řek Cidliny a Labe s nedalekou obcí Libice nad Cidlinou. Trasa je nenáročná, zcela bez převýšení, vede téměř výhradně po kvalitních asfaltových cestách.

K samotnému hradišti se dostanete po zelené TZ ze stanice ČD Libice nad Cidlinou. Místo leží kousek od frekventované silnice spojující Poděbrady s dálničním sjezdem a silnicí na Kolín, avšak málo řidičů se ohlédne ke kdysi slavnému sídlu neméně slavného rodu [Zdroj](#)

Za soutokem **Labe** a **Cidliny** jsme pokračovali, s častými odbočkami do lesa zarostlého medvědíím česnekem, po labském nábřeží až k [zámku v Poděbradech](#). Na náměstí u **sochy krále Jiřího** jsme se rozešli na individuální procházku po městě a lázeňské kolonádě. Potěšilo mne, že počáteční dešťové přivítání nenarušilo dobrou náladu, a procházka probíhala v bezvadné přátelské atmosféře. Z taštiček a pytlíčků plných medvědího česneku se s námi ve vlaku cestou zpět do Prahy šířila jeho výrazná vůně.

ZBRASLAV – ČERNOŠICE – 26. dubna

DOPRAVA: autobusem se Smíchovského nádraží do zastávky Zbraslav-Baně

DÉLKA TRASY: cca 9 km

NÁROČNOST: nenáročná

Sešlo se nás patnáct. Od autobusové zastávky **Zbraslav-Baně** jsme vyrazili lesní pěšinou po červené TZ a souběžné cyklostezce. Minuli jsme kapli Panny Marie a asi po jednom kilometru jsme červenou ČTZ opustili a pokračovali po cyklostezce odbočující vpravo. Přešli jsme na druhou stranu dálnice a lesní cyklostezkou pokračovali směrem k **Cukráku**. V blízkosti televizního vysílače jsme se napojili na žlutou TZ, která nás pak dovedla až do Černošic.

Známý, zdaleka viditelný, [televizní vysílač Cukrák](#) jsme si tentokrát prohlédli zblízka a poté pokračovali cestou lesem směrem dolů k **Berounce**. V lese proběhla v nedávné době rozsáhlá těžba a pěkné lesní úseky se proměnily v paseky. V místě křižovatky cest, kde z lesa vyjdeme, odbočíme vlevo a budeme pokračovat cestou nad **Údolím Hvězd** okolo chatové kolonie **Kazín** (součást Lipence) až k Berounce. K Berounce sejdem v místě, kde se nalézají pozůstatky [hradu Kazín](#), po kterém dostala osada své jméno. Na protějším břehu se nachází obec **Dolní Mokropsy**.

Zdroj foto: Roman Provazník (internet)

---

*Údolí Hvězd náleží do katastru městské části Praha-Lipence. Jde o místní pojmenování podle známé trampské osady Údolí Hvězd, která byla založena na území bývalé cihelny. První trampské příbytky zde vznikly již v roce 1928. Bývala zde i hospoda **U drsného Trampa**. Dnes se na tomto území nachází několik desítek chat. Stále častěji si lidé chaty upravují na trvalé bydlení a stěhují se sem za přírodou. V centru této osady se od počátku zachovalo hřiště, na kterém se dodnes konají slavné nohejbalové turnaje. Pořádají se zde také dětské dny, kuželkové turnaje nebo táboračky.*

Cestou se nabízí pěkné výhledy, jak do Údolí Hvězd, tak na vzdálenější stráně na protějším břehu Berounky, kde je rozsáhlá vilová zástavba (**Černošice, Radotín**). Na břehu řeky jsme

odbočili vpravo a (stále po žluté TZ) došli až k lávce, po které jsme přešli do **Černošic** k nádraží. Cestou podél řeky je měli několikrát možnost vidět „práci bobrů“ – pokácené stromy. V Černošicích jsme vycházku ukončili.

Nabízí se i druhá možnost – občerstvit se v restauraci či cukrárně a pokračovat po levém břehu Berounky (po cyklostezce) až do **Radotína** (dalších šest km). Z Radotína jede vlak do Prahy cca každých 30 minut.

HOŘICE V PODKRKONOŠÍ – 3. května

DOPRAVA: vlakem z hlavního nádraží do Hořic s přestupem v Hradci Králové

DÉLKA TRASY: cca 8 km

NÁROČNOST: nenáročná

Do [Hořic](#) se nás vydalo patnáct. Z nádraží jsme vyrazili do středu města okolo **Obchodní akademie**, kde je umístěn monumentální **Husův pomník**. Dále jsme se zastavili u **sochařsko-kamenické školy**, kde jsme si prohlédli vystavené sochy. Před náměstím jsme odbočili k vrchu **Gothard** (červená TZ). Prošli jsme malým hřbitůvkem s pohledným (z dálky viditelným) kostelíkem sv. Gotharda a zadní brankou vstoupili na prostranství před slavným hřbitovním portálem, vytvořeným profesory a žáky kamenické školy.

Po prohlídce hřbitova jsme se vydali na přilehlé stráně Gothardu na prohlídku uměleckých plastik. Pokračovali jsme po lesní cestě (žlutá TZ) do další přírodní galerie – kolem **Sochařského parku sv. Josefa** až k **lomů sv. Josefa** a kochali se vystavenými objekty. V lomu všechna vystavovaná díla vznikala. Žlutá TZ nás vedla dále k lesní studánce **Kalíšek** s dalšími pískovcovými soškami až k lesnímu (klasickému, prvorepublikovému) koupališti **Dachovy**. Od koupaliště jsme vystoupali (po NS Hořice) na prostranství nad Hořicemi, kde jsme se zastavili u **Masarykovy věže samostatnosti**, monumentální stavby s pomníkem padlým v první světové válce.

Pokračovali jsme po červené TZ okolo **kaple Panny Marie Hlohové** a okolo židovského hřbitova na náměstí. Program vycházky jsme naplnili na 100 %. Jen koupi hořických trubiček si mnozí odpustili, protože jejich ceny jsou nestydaté! Počasí bylo ideální a doprava bez problémů. Krásná příroda a trasa plná zajímavostí inspirovala k fotografování.

Hořice jsou zaznamenány jako država Strahovského kláštera již v roce 1143. Město se rozkládá na okraji krkonošského masivu – úbočí Hořického Chlumu. V okolí Hořic je řada lomů, kde se vyskytuje kvalitní pískovec hodící se pro kamenické a sochařské využití. V 19. století (roku 1884) byla v Hořicích založena sochařsko-kamenická škola, která vychovala mnoho slavných umělců – kameníků a sochařů (Sucharda, Kofránek, Štursa a další). Škola přetrvala a dosud z ní vycházejí další umělečtí kameníci a výtvarníci. Díky těmto okolnostem jsou Hořice zvané **Městem kamenné krásy**.

Na úbočí vrchu Gothardu v Hořicích má své sídlo slavná hořická Galerie plastik, která byla založena již roku 1908. V současnosti galerie nabízí stálou expozici českého sochařství z první poloviny 20. století. V jejím susedství se nacházejí sbírky galerie současného světového sochařství v přírodě, díla účastníků hořických sochařských symposií. Sochy rozmístěné pod širým nebem tvoří jedinečný přírodní sochařský areál čítající více než osm desítek pískovcových plastik, mapujících soudobé světové sochařství umělců z Evropy, Asie a Ameriky.

Mezinárodní setkání sochařů jsou v Hořicích pořádána od roku 1966. Autoři vytvářejí sochy z hořického pískovce v nádherném prostředí opuštěného historického lomu sv. Josefa. Zde je jim také poskytováno potřebné zázemí a technické vybavení. Od ročníku 2002 sochařského symposia jsou plastiky trvale instalovány v nově založeném Sochařském parku II, situovaném v krajinném prostředí na severovýchodním okraji Hořic.

JENŠTEJN – SATALICE – 9. května

DOPRAVA: autobusem se Smíchovského nádraží do Dobříše (Mníšku)

DÉLKA TRASY: cca 6 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Na vycházku se nás sešlo dvacet. Cesta autobusem do [Jenštejna](#) trvala patnáct minut. Po „startovní fotografii“, pod hradní věží Jenštejna, jsme se vydali na trasu do šest kilometrů vzdálených Satalic. Červená TZ nás vedla po pěšinkách a lesních cestách podél [Vinořského potoka](#), jež protéká několika rybníky. Nejprve jsme minuli [Vinořský rybník](#) a po jeho hrázi jsme přešli na druhý břeh potoka.

Potok byl od 30. let 20. století znečišťován těžkými kovy z průmyslových podniků ve Kbelích, znečištění kadmíem patřilo k nejvyšším na světě. Hlavním původcem byl podnik a přidružené letecké opravny. Ve Vnořském rybníku byly zjištěny nejvyšší hodnoty znečištění v celém povodí potoka. Sediment podle analýzy obsahoval 9 t kadmia, 21 t chromu, 15 t mědi, 73 t zinku, 4 t niklu a 1,5 t olova. Koncentrace kadmia v povrchové vrstvě běžně přesahovaly 2 000 ppm. Asanace byla zahájena koncem srpna 1997. Rybník byl odbahněn, místy až do hloubky 1,5 m, aby obsah kadmia nepřevyšoval 25 ppm. Celkem bylo na skládku odvezeno 19 380 t znečištěných sedimentů, finanční náklady činily cca 11,5 mil. Kč.

Po úzké, zelení obklopené pěšině, v těsné blízkosti potoka, jsme pokračovali k [Cukrovarskému rybníku](#). Celou cestu, od Jenštejna počínaje, nás údolím potoka provázela skaliska hojně rozsetá ve stráni nad potokem. Od Cukrovarského rybníka jsme se na malou chvilku odchýlili a prošli se mezi mohutnými pískovcovými bloky, které zde vystupují vysoko nad terén. Skály porostlé mechem, kapradím a drobnou náletovou vegetací vytváří krásnou přírodní kulisu. Za rybníkem jsme přírodní scenerii opustili, došli na okraj obce [Vinoř](#), kde jsme si v příjemně upraveném parčíku odpočali. Uličkou zvanou **V Podskalí** jsme došli k **Pohankově rybníku**, kde začíná přírodní rezervace [Vinořský park](#). Oplývá vším, co k přírodní rezervaci patří – skalnatým údolím s rybníkem, močály a bujnou vegetací. Prochází zde cesta a několik pěšin. My jsme se drželi nadále červené TZ, vedoucí po

široké lesní cestě, která na okraji rezervace ústí do stoleté, právě kvetoucí, kaštanové aleje. Pokračovali jsme alejí a na jejím konci vstoupili do přírodního parku **Satalická bažantnice**, kde jsme se prošli a, u památných stromů na loučce nedaleko kaple sv. Anny, se vyfotili. O pár kroků dál je zastávka autobusu směr Černý most.

Počasí, krásná příroda a přátelská atmosféra. Věřím, že se vycházka všem účastníkům líbila a zamíří sem někdy s přáteli, s vnoučaty anebo sami. Je zde krásně a je to za humny.

DOBŘÍŠ – ZÁMECKÉ PARKY – 19. května

DOPRAVA: autobusem se Smíchovského nádraží do Dobříše

DÉLKA TRASY: cca 3 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Na Smíchovském nádraží se nás sešlo dvacet devět. Od zastávky autobusu jsme vyrazili nejprve do [zámku](#), kde jsme si zakoupili vstupenky do **francouzské zahrady** (parku), kterou jsme si následně prošli a pokochali se její krásou. Samozřejmě jsme si udělali na památku pár fotek krásně upravených záhonů, keřů a stromů, uspořádaných v geometrickém tvaru. Zahrada je vybudována uprostřed zámeckého areálu, jehož budovy, sochy a fontána vytvářejí malebný, možná až pohádkově kýčovitý, celek.

Následně jsme se krátce zastavili v nově vybudované oranžerii, ve které je v současné době instalována nevelká výstava obrazů Zdeňka Milera, jeho manželky Emilky a dcery Kateřiny (oblíbený krteček a jiné náměty).

Po tomto úvodním zámeckém zážitku jsme se vydali starou, avšak moc pěknou, lipovou alejí do [anglického parku](#) (sem je vstup zdarma) a prošli se po jeho pěšinách a cestách. Park je rozlehlý a opravdu přírodní – rybník, potok, můstky i starý kamenný most (Čertův most), ale především mohutné staleté stromy, též jejich torza (jakési sochy a sousoší vytvořená přírodou), pod nimiž kvetou mnohobarevné byliny. Bohužel, pro stavební práce v dolní části parku, je část areálu nepřístupná.

Současná podoba rokokového zámku se znaky francouzské architektury pochází z let 1745-1765. Až do roku 1945 byl ve vlastnictví rodu Colloredo-Mannsfeld. Po 2. světové válce byl objekt zestátněn a až do roku 1989 sloužil jako Domov spisovatelů. Od roku 1998 je v soukromém vlastnictví. Prohlédnout si můžete rozlehlý zrcadlový sál a 11 pokojů ve stylu rokoka a klasicismu, francouzský a anglický park.

Celý park se rozkládá na ploše 65 hektarů, a kromě upravené francouzské zahrady se zde nachází i část v přírodně krajinářském anglickém stylu. Anglický park vznikl po roce 1800 na místo původní bažantnice. Kromě protékajícího potoka a řady vzrostlých jehličnanů a listnáčů se zde nachází tzv. Čertův most nebo umělé jeskyně. Významný je i z hlediska přírodovědného – najdeme zde mnoho jedinečných ekosystémů s rozmanitou druhovou skladbou. Proto byl roku 2013 dobříšský park prohlášen přírodní památkou.

Jak procházka zahradou, tak přilehlým parkem je nevšední zážitek. Myslím, že si tam někteří zajedou ještě jednou, až všechny záhony rozkvetou a zahrada zazáří barvami.

ŽEBRÁK – TOČNÍK – 26. května

DOPRAVA: autobusem ze Zličína do Žebráku

DÉLKA TRASY: cca 7,5 km

NÁROČNOST: nenáročná, pouze výstup k hradům (Žebrák 20 výšk. m, Točnák 100 výšk. m)

Vycházky se zúčastnilo dvacet devět seniorů. Ze zastávky autobusu v [Žebráku](#) jsme se vydali ke kilometr vzdálené hvězdárně, kde nás čekalo milé přivítání manželů Aleny a Ervína Wollerových. (Oba patří mezi časté účastníky našich výšlapů). Na loučce před hvězdárnou pro nás připravili židle a lavičky a Alena nám nabídla vynikající bábovku a kávu. Ervín, se kterým jsem návštěvu hvězdárny dohodnul, se zajímá o hvězdy a vesmír a má v tomto oboru velké znalosti a praktické zkušenosti. Mnoho zajímavého o stavbě hvězdáren, technických parametrech dalekohledů a samozřejmě o hvězdárně v Žebráku (o jejíž provoz se stará) nám pověděl asi v hodinové přenášce. Potom jsme měli možnost nahlédnout do útrob hvězdárenské kopule a prohlédnout si vnitřní zařízení. Samozřejmě, že nemohlo chybět hodně informací o hvězdách a vesmíru. Zájem o tuto problematiku a dotazů ze strany účastníků bylo tolik, že jsem, ač nerad, musel tuto příjemnou exkurzi ukončit, abychom se mohli vydat na hrad Točnák a zříceninu hradu Žebrák.

Hvězdárna Žebrák je malá hvězdárna s kupolí o průměru 5,5 m nacházející se na jižním okraji města Žebrák. Byla otevřena v roce 1954. Konají se zde astronomická pozorování pro veřejnost, výstavy, přednášky a pořady pro školy.

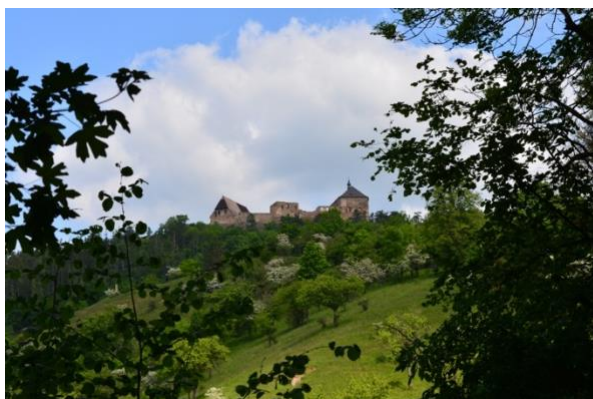
Nachází se zde hlavní dalekohled s ohniskovou vzdáleností 2 136 mm a průměrem objektivu 358 mm a druhý dalekohled s průměrem objektivu 100 mm přizpůsobený pro pozorování Slunce. Oba přístroje jsou umístěny na společné montáži, která je kopií vidlice amerického pětimetrového dalekohledu Hale na Observatoři Palomar.

Od hvězdárny jsme se vydali po modré TZ směrem k [hradu Točnák](#). Asi po dvou kilometrech jsme přešli na červenou TZ a žlutou TZ, které nás (po necelém kilometru) dovedly ke vstupu do hradu. Poměrně strmou, ale dobře schůdnou, pěšinou jsme vystoupali na odpočinkové místo, plošinu v úrovni hradu, vysoko nad okolím, odkud je krásný výhled do kraje. Zde jsme

si odpočali a občerstvili se z vlastních zásob. Kiosek s občerstvením, který tam obvykle bývá, nebyl.

Točník

Žebrák

Z důvodu filmování v hradních prostorách jsme nemohli na prohlídku vnitřních prostor hradu. Ale prohlédli jsme si ho z vnějšku ze všech stran, včetně medvědária. Nabízí se zde dvoukilometrová okružní procházka zámeckým hřebenem (žlutá a červená TZ). Stejnou cestou, kterou jsme vystoupali na hrad Točník, jsme sestoupili do údolí Stroupinského potoka a za lávkou vystoupali k patě okrouhlé věže [zříceniny hradu Žebrák](#). Z místní plošiny je pěkná vyhlídka do krajiny, a především na protější vrchol s hradem Točník. Zbývající úsek cesty, dokvétající jabloňovou alejí, vedoucí mezi poli až na okraj města, nám ještě jednou nabídnul, zas trochu jiné, pohledy na Točník i Žebrák.

Z okraje města Žebrák je to pár minut na zastávku autobusu na náměstí, odkud jsem se vrátili do Prahy. Proti zastávce je příjemná restaurace, kde se lze po vycházce „odměnit“.

POVLTAVSKÁ STEZKA – 31. května

DOPRAVA: autobusem se Smíchovského nádraží do Třebenic

DÉLKA TRASY: cca 9 km

NÁROČNOST: náročnější s ohledem na vlnitý nerovný terén, krátké, ale dosti strmé výstupy a sestupy, občas vysoko nad Vltavou – vyžaduje hodně pozornosti, hůlky přijdou vhod

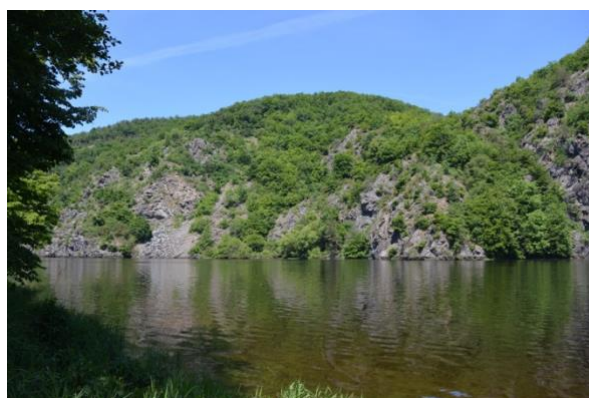
Tento krásný romantický výšlap jsme zdolali už mockrát, a to v různých ročních obdobích. Za jarního počasí, kdy se příroda probouzela, i ve slunném létě, kdy si jsme si vychutnávali procházku stinnou pěšinou vysoko nad Vltavou, nebo loni na podzim, kdy jsme se brouzdali zlatavým listím. Pokaždé to byla procházka, na kterou se hezky vzpomíná. Tentokrát jsme vyrazili v začínajícím létě.

Vycházky se zúčastnilo pouze deset zájemců. Za krásného letního počasí jsme Povltavskou stezku prošli z Třebenic do Štěchovic, užili si krásných, romantických scenérií, které stezka nabízí na každém kroku, a potěšili se bohatstvím rozmanité květeny, jež stezku po celé trase provází. Podrobnější popis trasy a zajímavostí okolo ní najdete v popisu vycházek z předchozích let nebo na internetu:

[Slapská přehrada](#)

[Štěchovická přehrada](#)

[Svatojánské proudy](#)

CHROUSTOV – RADIM – PEČKY – 4. června

DOPRAVA: vlakem z Masarykova nádraží přes Pečky do Vrbčan

DÉLKA TRASY: cca 7,5 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Na vycházku se dostavilo třicet zájemců. Vlakem, s přestupem v Pečkách, jsme dojeli do železniční stanice **Vrbčany**, odkud jsme se vydali podél potoka **Výrovka** (po zelené TZ) směr **Radim**. Pohodlná údolní lesní cesta, kterou lemují louky a skály s kvetoucími šípkovými keři, nás dovedla nejprve do **Chroustova** a dále až do obce Radim, kde jsme ve 13 hodin navštívili zámek stejného jména.

Renesanční zámek byl postaven Karlem Zárubou z Hustířan v roce 1610 na místě původní tvrze. Na počátku 20. století prošel menší pseudorenesanční úpravou, jinak se ale objekt dochoval v původní podobě. Zámek nedávno prošel rekonstrukcí. Po celý rok je tak možnost obdivovat místní renesanční mobiliář nebo původní malované stropy z let 1607-1610.

Ze tří prohlídkových okruhů, které [zámek](#) nabízí, jsme absolvovali okruh č. 2 nacházející se v 1. Patře. Viděli jsme ložnice panstva, hodovní síň, společenský a svatební sál, kapli a další prostory vybavené unikátními kusy renesančního nábytku dovezeného z Itálie, Francie, Španělska Německa, Anglie a dalších evropských zemí. Jedná se o řezbářské skvosty nedožité ceny. Za zmínku stojí i krásně malované stropy. Poté jsme si prohlédli část zámecké zahrady, která je

v současnosti přístupná. (Zámek i zahrada se postupně opravují a rekonstruují).

Po prohlídce zámku, při které nás neformálním, přátelským způsobem, provázel sám majitel zámku, jsme ve své cestě pokračovali po [naučné stezce Markomanů](#) na Pičhoru a do Peček. Pičhora je proslulá mnohými nálezy žárových pohřebišť, o čem jsme se mohli dovědět více z informačních panelů. Z kamenné, vyvýšené plošiny rozhledny, je krásný výhled do krajiny. Po krátkém odpočinku a fotografování jsme pokračovali na nádraží do Peček.

KONĚPRUSY – SRBSKO – 14. června

DOPRAVA: vlakem ze Smíchovského nádraží do Berouna, pak autobusem do Koněprus

DÉLKA TRASY: cca 8 km

NÁROČNOST: nenáročná, pozvolna klesající do Srbska, POZOR – při návštěvě jeskyní je třeba počítat s tím, že teplota uvnitř je cca 10 °C a prohlídka trvá cca jednu hodinu!

Do [Koněprus](#) se vydalo dvacet zájemců. Cesta tam, návštěva jeskyní i pěší túra do **Srbska** proběhly bez problémů.

Těšili jsme se na prohlídku největšího [jeskynního systému](#) na území Čech – zpřístupněná trasa je dlouhá cca 600 m. Nemuseli jsme dlouho čekat (cca 20 minut), ale bylo nás, podle mého názoru, moc. Nikdo si však nestěžoval. Všichni jsme si prohlíželi a fotografovali podzemní krásu, kterou tady vytvořil vápenec a voda za miliony let. Krápníková výzdoba zde není tak bohatá jako v Punkevních jeskyních na Moravě, ale i tak je zde k vidění mnoho zajímavého. (Vstupné pro návštěvníky 65+ činí 170 Kč.)

Po prohlídce jeskyní jsme si vyšli na vyhlídku, která nese název [Zlatý kůň](#) (475 m n. m.), stejně jako dva a půl kilometrů dlouhá [naučná stezka](#). Tu jsme neabsolvovali – možná příště. Z vrcholu Zlatého koně je perfektní panoramatický výhled na chráněnou krajinou oblast Český kras.

Zde jsme udělali společnou fotografii a poté pokračovali ve vycházce do Srbska, většinou po polních a stinných lesních cestách s krásnými výhledy do krajiny. Po celou cestu nás vedla žlutá TZ (přes rozcestí **Pod Vinnou**, **Tobolka**, **Koda-horní rozcestí**, **Koda-dolní rozcestí**, **Koda-pramen**), až k mostu přes **Berounku** a k nádraží do Srbska.

Poznámka: v deštivém období je poslední úsek cesty do Srbska náročnější.

KYTÍN – MNÍŠEK – 24. června

DOPRAVA: autobusem se Smíchovského nádraží do Kytína

DÉLKA TRASY: cca 10 km

NÁROČNOST: počáteční stoupání (cca 45 minut), dále po vrstevnici, a nakonec postupné klesání do Mníšku

Vycházky se zúčastnilo pouze šest osob, přičemž pozvánku dostalo **148 registrovaných zájemců** o turistické vycházky! Po prohlídce malebné kytínské návsi, soch a studánky jsme se vydali na trasu po zelené TZ a začali stoupat lesem na rozcestí **Na soudném**. Za krásného letního počasí jsme se prošli po brdském hřebínku, po pohodlných lesních cestách, obklopeni sytou zelení a množstvím kvetoucích bylin, především [náprstníkem](#). Dosaďte jsme se pokochali krásou přírody, kterou nabízí snad jenom červen.

Po červené TZ jsme došli na [Skalku](#), kde jsme si krátce odpočali a domluvili se na prodloužení vycházky. Rozhodli jsme se neskončit v Mníšku, ale pokračovali jsme po hřebeni (po červené TZ) na skalní vyhlídku Hvíždinec a dál do Dobřichovic, odkud jsme se vrátili vlakem do Prahy.

Vyhlídka se nalézá na skále z drabovských křemenců ve výšce 476 m n. m. a je z ní krásný pohled na okolní krajinu. Na ostrohu se nachází první skalisko s vysekanými schody. Koncem 19. století je zde vysekal Klub českých turistů, který zde zřídil trasu. Z tohoto skaliska však dnes není nic vidět. Výhledu brání vzrostlé stromy (duby, borovice a břízy), které byly údajně na konci 19. století vykáceny v pruhu, který umožňoval pohled na Dobřichovice.

Závěr ostrohu vyplňuje další skalní výchoz, ze kterého se již nabízí krásné pohledy na Brdy, údolí Berounky u Řevnic a Hlásné Třebáně a vidět je i část hradu Karlštejna. Podle starší vlastivědné literatury se na vrchu Hvížděnci nalézalo keltské oppidum, to však není archeologicky potvrzeno a dnes jeho existenci nic nenasvědčuje.

Zdroj: <https://www.kudyznudy.cz/aktivity/skalni-vyhliodka-hvizdinec-u-dobrichovic>

Celková délka trasy tak činila cca 16 km. Potěšila mne fyzická zdatnost všech přítomných a výborná nálada, zkrátka pohoda. Všem seniorkám, které se nezalekly ranního deštěku a na vycházku přišly, moc děkuji.

POLABSKÝMI LUŽNÍMI LESY – MYDLOVARSKÝ LUH – 30. června

DOPRAVA: vlakem z nádraží Vysočany do Ostré

DÉLKA TRASY: cca 9 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Na Vysočanském nádraží se nás sešlo patnáct. Před odjezdem vlaku jsme měli dostatek času k prohlídce zcela nového nádraží. V tomto případě se nejednalo o úpravu, či částečnou rekonstrukci, ale o novou stavbu a myslím, že se velice povedla.

Vlakem jsme dojeli do Ostré. Na malou chvíli jsme se zastavili u vchodu do výstavního prostor firmy **BOTANICUS** – historické centrum Botanicus, které stojí za samostatnou návštěvu. Je zde i možnost občerstvení – káva, koláče apod. Botanicus navštívíme někdy příště.

Odtud jsme pokračovali po modré TZ okolo jezera **Ostrá** přírodní rezervací **Mydlovarský luh** (naučná stezka s informačními panely).

U ústí říčky **Vlkavy** jsme přešli na žlutou TZ. Prošli jsme se po pohodlné cestě lemující **Labe**, kde rozkvétají hojně stulíky, po malebných pěšinkách lužního lesa, prohlédli si zbytky **Mydlovarského hradečku** a za vlídného letního počasí došli do **Kostomlat**. Před odjezdem nám zbyl dostatek času na posezení v příjemném prostředí místní cukrárny. Do Prahy jsme se vrátili asi ve dvě hodiny.

Naučná stezka je vedena podél řeky Labe po jižním okraji přírodní rezervace [Mydlovarský luh](#). Důvodem ochrany je jeden z posledních komplexů lužního lesa v Polabí. Stezka seznamuje s faunou, flórou a přírodními poměry chráněného území, významem lužních lesů a také s historií hradečku Mydlovaru, k jehož pozůstatkům vede krátká odbočka z trasy cca 200 m). Jde o pozůstatek hradu, který byl, až na pár opukových kamenů, celý postavený z cihel, což je v Čechách rarita.

*Obec Kostomlaty nad Labem leží ve výšce 184 m n. m., cca sedm km západně od Nymburka, na pravém břehu Labe. První zmínka o její existenci je z roku 1223, zřejmě v souvislosti se založením hradu Mydlovar Sezemou z Kostomlat. V obci se nachází pozdně barokní kostel sv. Bartoloměje (z let 1775-1778) se samostatně stojící zvonící a souborem soch z první poloviny 18. století. Koncem války na zdejším nádraží zastával funkci výpravčího bývalý student právnické fakulty a absolvent nymburské reálky Bohumil Hrabal. Své zážitky potom beletristicky zpracoval v novele **Ostře sledované vlaky**. Roku 2014 byla na místním nádraží odhalena pamětní deska tohoto spisovatele.*

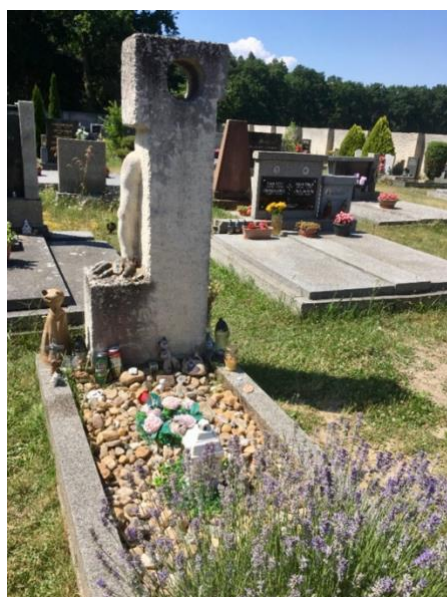
KERSKÝM LESEM DO SADSKÉ – 7. července

DOPRAVA: autobusem z Černého Mostu do zastávky Hradištko, Kersko

DÉLKA TRASY: cca 10 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá, svačinu, plavky a ručník s sebou

Na vycházku přišlo osmnáct natěšených turistů. Vystoupili jsme na zastávce v **Kerském lese**, na rozcestí k **Hradištku**, a po „startovní“ fotografii jsme pokračovali po trase [NS Bohumila Hrabala](#) k jezeru u Sadské. Nejprve po dosti frekventované silnici (asi 500 m) posléze stinnými lesními cestami kerského lesního komplexu. Kerský les má značnou rozlohu a procházejí tudy značené turistické cesty a mnoho dalších neznačených cest, vesměs upravených a obklopených krásným, vzrostlým, převážně listnatým a borovým lesem.

Z lesa jsme vyšli za obcí [Hradištko](#) u hřbitova, kde má hrob **spisovatel Bohumil Hrabal**.

Život českého prozaika [Bohumila Hrabala](#) (vlastním jménem Bohumil František Kilian), jednoho z nejvýznamnějších a nejosobitějších spisovatelů 2. poloviny 20. století, byl od roku 1965 úzce spjat s Kerskem u Nymburka. Spolu s manželkou zde koupili chatu (ev. č. 0274), ve které trávili víkendy a kde se Hrabal staral se o množství koček.

Na hřbitově v nedalekém Hradištku spočívá Hrabal v rodinném hrobě spolu s matkou, nevlastním otcem, strýcem, manželkou a bratrem. Byl do něj uložen v těžké dubové rakvi s nápisem „PIVOVAR POLNÁ“, jak si přál.

Po krátké návštěvě hřbitova, odpočinku ve stínu lip a hřbitovní zdi, jsme pokračovali prašnou polní cestou podél zelinářských polí (po [poutní cestě Blaník-Říp](#) – červená TZ) a lesem až k jezeru u Sadské. Přírodní jezero je obklopené lesem, má travnatou i písčnou pláž je známé čistou vodou a proto vyhledávané. Zde jsme se koupali, dostatečně si odpočali, podle chuti se občerstvili (z vlastních zásob nebo u stánku) a vydali se na autobusovou zastávku do [Sadské](#).

Přesto, že teplota vzduchu neměla daleko ke třiceti stupňům, byla procházka lesem příjemná. Závěrečný dvoukilometrový úsek rozpálenými uličkami Sadské byl asi nejnáročnější.

Myslím, že účastníci odjžděli domů spokojení.

ČERNÉ VODĚRADY – LOUŇOVICE – 29. července

DOPRAVA: vlakem ze stanice Praha hl. n. do Stránčic, pak autobusem do Černých Voděrad

DÉLKA TRASY: cca 9 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá, většinou stinnými lesními cestami

Na hlavním nádraží se nás sešlo třináct. Ve Stránčicích jsme vystoupili z vlaku a po provizorních visutých lávkách, které tam jsou z důvodu přestavby nádraží, jsme sešli na stanoviště autobusů, odkud nám měl jet spoj č. 685 do Černých Voděrad. Na světelné tabuli jsme si ověřili, že autobus jede za deset minut a vesele jsme se bavili. Když autobus ve stanovený čas nepřijížděl, tak jsme začali pátrat po příčině. Kontrolovali jsme sobotní jízdní řád a rozhlíželi se, zda není stanoviště někde za rohem. Nebylo za rohem, ale na druhé straně kolejiště! Autobus nám ujel. Další spoj do Černých Voděrad jel až za čtyři hodiny! Situaci se povedlo vyřešit tím, že jsme použili nejbližší spoj jedoucí do našeho cílového místa – Louňovic a tak vycházka nabrala obrácený směr. Nebyla to ale poslední komplikace.

V Louňovicích, hned na začátku trasy, jsme přišli k zábranám u vstupu na lesní cestu, kde se konaly jakési závody, a cesta byla uzavřena. Porušili jsme zákaz a část trasy prošli dřív, než závody započaly. Větší úsek cesty do Černých Voděrad jsme potom šli po neplánované trase – většinou po neznačených pěšinách a cestách, které nám nabídly možnost „vychutnat“ si pravou přírodní krásu [Voděradských bučin](#).

Z lesa jsme vyšli přímo u voděradského lesního koupaliště, jehož hladina byla, po předchozích deštivých dnech, značně zakalená. Slunce se schovalo za mraky, zvedal se vítr a pomyšlení na koupel silně ochablo. Lákal otevřený kiosek, kde jsme se včas ukryli před dešťovým přívalem. Zde jsme, ve velmi pěkné a přátelské atmosféře, přečkali dešťovou přeháňku. Poté už kilometrová procházka na stanici autobusu v Černých Voděradech, cesta do Stránčic a vlakem zpět do Prahy.

Potěšilo mne, že i přes zmíněné zádrhele, které nás tentokrát pronásledovaly, vyzařovala z účastníků dobrá nálada. Všem za to děkuji a moc vás zdravím. Fotografie to snad dostatečně potvrzují.

STŘÍBRNÁ SKALICE (HRADEC) – SÁZAVA – 2. srpna

DOPRAVA: autobusem č.382 ze zastávky Praha, Háje do zastávky Stříbrná Skalice, Propast

DÉLKA TRASY: cca 9 km

NÁROČNOST: středně náročná, zvlněná, svačinu a hůlky s sebou

Vycházky se zúčastnilo čtrnáct seniorů. Od autobusové zastávky **Stříbrná Skalice, Propast** (v obci **Stříbrná Skalice, Hradec**) jsme vyrazili po zelené TZ směrem na **Oplany**.

První písemná zmínka o obci Stříbrná Skalice pochází z roku 1361. Přívlastek Stříbrná, který značí dobývání stříbra v této oblasti, pochází ze 16. století. Dobu založení samotné obce neznáme, podle legendárního podání nejstarší kroniky stál hrad skalický již za času Přemysla Oráče v 8. století. Z konce 12. století pochází románský kostelík, zasvěcený nejstaršímu patronu horníků sv. Jakubovi, který se nachází ve Stříbrné Skalici.

Původní název obce – **Skalice hor stříbrných** – svědčí o tom, že v těchto místech bylo od nejstarších dob dobýváno stříbro. Skalické doly byly nejbliže ku Praze a daly podnět k vybudování pražské mincovny za vlády Ferdinanda I. (1526-1564). Tato událost se stala významným momentem v dějinách skalické obce jako báňského města. Přímo ve Skalici jsou dodnes zachovány staré štoly. Ve Státním okresním archivu v Kolíně je uloženo nejstarší stříbrné pečetidlo z roku 1610 ve stříbrném pouzdře. I dnes ve Skalici pokračuje těžba, avšak už jen těžba v kamenolomu na jihu Skalice u řeky Sázavy.

K obci **Stříbrná Skalice** dnes patří části **Kostelní Střimelice, Hradové Střimelice a Hradec**. Rozkládá se zde několik rybníků, z nichž nejznámější jsou Hruškov a Propast. Krajina s krásnou a čistou přírodou je vyhlášena a vyhledávanou rekreační oblastí.

Od turistického rozcestníku **Bahnivá rokle** jsme pokračovali neznačenou lesní cestou až na rozcestí s modrou TZ, která nás vedla po trase **poutní cesty Blaník-Říp** přes **Vlkančice**, turistické rozcestí **Vlkančický kopec** a dál do **Sázavy** k [Sázavskému klášteru](#). Část lesních cest, po kterých trasa vedla, byla rozježděná těžkou lesní technikou a po deštích z předchozích dnů byla schůdná s velkou opatrností. Pak už následovaly pěkně upravené lesní pěšiny a cesty. Trasa překonává tři údolí s celkovým výškovým

rozdílem 350 výškových metrů. Díky dobré fyzické formě účastníků jsme došli ke klášteru v pohodě za tři hodiny.

Rozhodovali jsme se, zda máme navštívit **klášter Benediktinů** nebo **kostel sv. Prokopa** v areálu kláštera. Volba padla na [kostel](#) a byla to dobrá volba. Velice zajímavá stavba, historie a vybavení – obrazy, řemeslná práce na zařízení kostela, nově opravené historické varhany, výstava sakrálních předmětů na ochozu i krypta s ostatky [sv. Prokopa](#). Celým kostelem nás provedl a o všem informoval mladý sympatický průvodce. Po prohlídce následovala cesta na nedalekou zastávku autobusu (**Sázava, Klášterní**) a odjezd do Prahy.

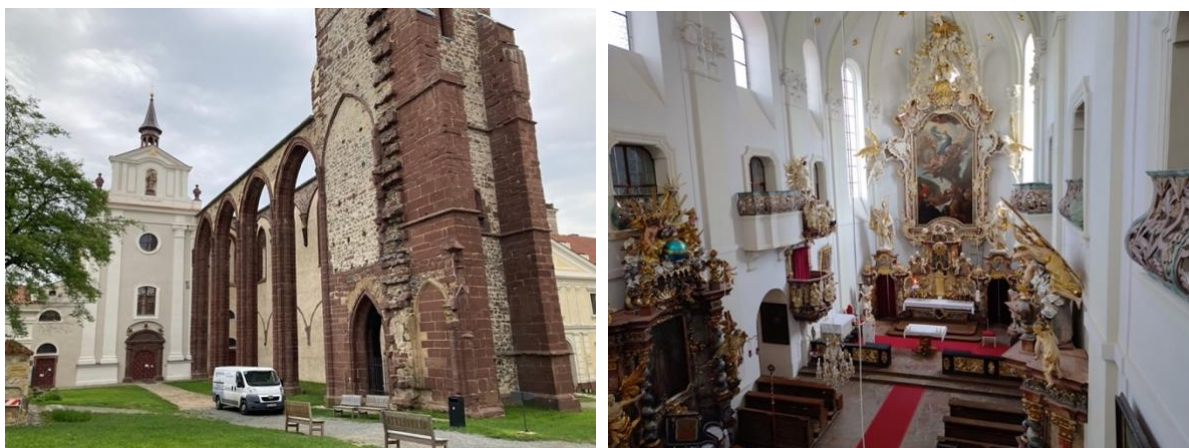

Foto: [internet](#)

Myslím, že vycházka, malebnou posázavskou krajinou, doplněná malou exkurzí do historie se líbila.

OSTRÁ – LYSÁ NAD LABEM – 10. srpna

DOPRAVA: vlakem z Masarykova nádraží do Ostré

DÉLKA TRASY: cca 8 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Vycházku absolvovalo devatenáct účastníků. Cesta vlakem do Ostré trvala asi 40 minut. Ke vstupu do [Centra řemesel a bylinných zahrad Botanicus](#) je to zhruba jeden kilometr, vstupné pro seniory činí 90 Kč.

Za vstupem do areálu se nachází [centrum řemesel](#), z nichž mnohá téměř zanikla, ale která nám, dříve narozeným, připomenou naše dětství. Architektonické řešení centra řemesel, jednotlivé dřevěné stavby, propojení schodišti, tekoucí voda pohánějící vodní kolo, kamenná dlažba a další stavební prvky, navozují neopakovatelnou atmosféru doby, kdy tato řemesla byla „živá“.

Po krátké prohlídce zajímavě řešeného centra, kde ale bylo hodně dětí, jsme vstoupili do první zahrady a už tady jsme užasli nad zahradnickým uměním – estetickým uspořádáním záhonů, množstvím bylinných i květinových druhů všech barev. [Zahrady](#) jsou koncipovány podle jejich určení – okrasné a produkční. Např. zeleninová zahrada, klášterní, bílá, odpočinková, užitková, bludiště, orientální, relaxační a další. Stejný estetický zážitek nás provázel ve všech odděleních zahrad, včetně rozlehlého arboreta. Kráso přírody a zahradnického umu doplňují umělecká díla. Prohlídce jsme věnovali dvě a půl hodiny. Dokonalá prohlídka, včetně meditačních posezení na četných odpočinkových místech, by zabrala ještě více času.

Cestou z areálu jsme se krátce zastavili u jezera, kde se nás několik vykoupalo, zaplavali jsme si a poté pokračovali směrem do Lysé. Trasu na nádraží, která vede nejprve okolo zmíněného jezera, dál okolo Labe, a nakonec vilovou částí města, jsme v pohodě ušli za dvě hodiny. Celý den nás provázelo pěkné letní počasí. Podle vyjádření přítomných patřila tato vycházka mezi nejhezčí.

Kdo by se nechtěl projít okolo Labe do Lysé, může se vrátit na zastávku do Ostré.

CTINĚVES – ŘÍP – ROUDNICE – 20. září

DOPRAVA: vlakem z nádraží Praha – Podbaba do Ctiněvsi

DÉLKA TRASY: cca 11 km

NÁROČNOST: náročnější s ohledem na nutnost překonat 230 výškových metrů

Vycházky se zúčastnilo čtrnáct osob. Tentokrát jsme vyrazili vlakem z pražské Podbaby do **Ctiněvsi**, odkud nás, na 2,5 km vzdálený Říp, vedla červená TZ. Počasí bylo vynikající. Část cesty, která prudce stoupá k vrcholu kopce a překonává cca 230 výškových metrů, zdolali účastníci neskutečným tempem. Trasa je vedena po strmě stoupající, úzké, kamenité, kořeny protkané pěšině, s několika krásnými výhledy do okolní krajiny – nejhezčí výhled je na jižní stranu z **Pražské vyhlídky**.

První písemná zmínka o Ctiněvsi, obci pod úpatím hory Říp, se datuje k roku 1318. Ve vsi je podle Václava Hájka z Libočan pohřben Praotec Čech, ale v 19. století hrob marně hledali romantičtí archeologové.

Na vrcholu nás přivítal praotec Čech – důchodce, který si zde přivydělává focením se s návštěvníky. Na stráni pod **rotudou sv. Jiří a Vojtěcha** jsme si odpočali, v místní restauraci zakoupili občerstvení, poté si prohlédli rotundu a pokračovali po plánované trase do [Roudnice nad Labem](#).

Prohlídli jsme si centrum města – **Husovo náměstí** se sochou Mistra Jana Husa, zámek (zvenčí), došli jsme se podívat ke starobylé kamenné věži – **Hlásce**, odkud jsou výhledy na významné stavby – **kostel Narození Panny Marie, Augustiánský klášter, klášter kapucínů s kostelem sv. Václava**, na řeku **Labe** a do daleké podřípské krajiny. Malebné, kamenem dlážděné, starobylé uličky nás dovedly zpět na náměstí, kde jsme vycházku

ukončili a rozešli se. Někteří ještě pokračovali v prohlídce města, jiní se občerstvili v cukrárně či restauraci a některým z vlaků (jezdí asi po třiceti minutách) jsme se vrátili do Prahy.

PÍSEK – 27. září

DOPRAVA: vlakem z hlavního nádraží do Písku

DÉLKA TRASY: cca 8 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Krásného výletu do [Písku](#) se zúčastnilo čtrnáct seniorů a věřím, že nelitovali. Z nádraží jsme se vydali pěknou lipovou alejí směrem do centra Písku. Město bylo založeno v roce 1243 a jeho historické jádro je městskou památkovou zónou.

Prohlídku starého města jsme započali u **Putimské brány**, kde jsme si zároveň udělali „startovní“ fotografii. Průchodem ve zbytku středověkého opevnění jsme prošli na rozlehlé náměstí, kde se nachází největší písecký farní **kostel Narození Panny Marie**

s hodinovou věží (dominanta Písku) a se dvěma přilehlými kaplemi – **Mariánskou kaplí** a **kaplí Jana Nepomuckého**. Uprostřed náměstí je ukázka zbytků pravěké mohyly.

Pokračovali jsme na **Alšovo (Malé) náměstí** s mariánským sousoším uprostřed (1713) a se sgrafitovým domem **U Černého orla**, který si snad všichni, pro jeho výjimečnost, vyfotografovali. Naše další kroky vedly na **Velké náměstí**. Je to jádro Písku s krásnou barokní radnicí a kostelem **Povýšení svatého Kříže** s dalšími nádhernými sgrafity. Součástí kostela byl dříve i klášter, který byl v roce 1787 zrušen. Vedle se v objektu bývalé sladovny nalézá informační středisko, kde je možné získat orientační mapičku historické části města a další tiskoviny turistického charakteru.

Prošli jsme náměstíčkem se sochou **sv. Floriána**, dále největším píseckým parkem (**Palackého sady**), kde se, mimo jiné, nachází písecké **Divadlo Fráni Šrámka** a sochy F. Palackého a A. Heyduka. Prohlídka pokračovala **Komenského ulicí**, kde jsme se zastavili u zvláštní stavby, **Kronbergerova empírového altánu** (1840), a o kousek dál obdivovali malby na fasádě **Hotelu Otava**. Přes **Mariánské náměstí** jsme došli zpět do místa zbytků městských hradeb u Putimské brány a pokračovali v opačném směru, kolem mohutných hradeb, po rampě nad řekou Otavou, k raně gotickému kamennému mostu. Cestou jsme si povšimli nejstarší fungující hydroelektrárny v Čechách – **Křižíkovy elektrárny** z roku 1888, která se nachází v bývalém **Podskalském mlýně**. U vysoké zdi **hradu Písek**, který byl založen spolu s městem a je významnou památkou českého gotického stavitelství, se nachází v současné době **Prácheňské muzeum**.

Naše okružní prohlídka města končila u slavného kamenného mostu, po zničeném Juditině mostu druhého nejstaršího v českých zemích a jednoho z nejstarších dochovaných mostů v Evropě vůbec. Byl vybudován ve 13. století, přečkal řadu povodní a v současné době je krásně opraven. Na nábřeží pod mostem jsme chvilku prohlíželi sochy, které zde každoročně tvoří umělci z jemného štukového písku.

Výlet do Písku jsme zakončili turistikou podél toku **Otavy**. Údolím Otavy vedou pěšiny a cesty lemované z jedné strany řekou, z druhé strany strmými stráněmi se skalisky dosahujícími občas až k řece. Romantická, ne moc náročná, osm kilometrů dlouhá procházka, ve stínu zeleně stoletých vrb, dubů a buků, byla pěknou tečkou za celodenním putováním.

VYSOKÝ CHLUMEC – SEDLČANY – 1. října

DOPRAVA: autobusem se Smíchovského nádraží do Vysokého Chlumce

DÉLKA TRASY: cca 8 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Prvního říjnového výšlapu se účastnilo dvacet jedna osob. Okolí **Sedlčan** je známé svou malebnou, vlnící se pahorkatinou, krajinou zelených údolí a krásných lesů. Cesta autobusem trvala víc než hodinu, ale nenudili jsme se. Byla to opravdu „vyhlídková jízda“ – pohled do okolní krajiny nás potěšil.

Po příjezdu do [Vysokého Chlumce](#) jsme vyhledali informační centrum, kde jsme obdrželi zdarma tiskoviny s mapkami Sedlčanska, informacemi o skanzenu a zajímavostech regionu. Místní [hrad](#) je soukromý a je nepřístupný. Vypravili jsme se rovnou do [skanzenu](#). Uchovává cenné památky venkovské architektury, které dokládají vývoj lidového domu od poloviny 17. do počátku 20. století na území **Středočeské pahorkatiny** a ve **středním Povltaví**, v oblasti dotčené těžbou kamene. Využili jsme nabídku na komentovanou prohlídku (50 Kč). S historickými stavbami, zajímavostmi jednotlivých objektů (pila a mlýn na vodní pohon, řemeslnické dílny, nástroje – truhlářské, ševcovské a další) nás seznámil mladý, ochotný průvodce. Prohlídka trvala asi hodinu a půl – „pastva“ pro fotografy.

Využili jsme klidného místa a v areálu jsme chvilku poseděli a občerstvili se z přinesených zdrojů (kiosek s občerstvením zde není). Poté jsme, za pěkného ranně podzimního (letos téměř letního), počasí pokračovali do sedm kilometrů vzdálených [Sedlčan](#). Trasa vede v celé délce po červené TZ. Malá nepozornost na okraji Sedlčan způsobila, že jsme z trasy sešli a výlet si o 500 m prodlužili.

Na náměstí jsme přicházeli okolo vysokého kamenného kříže a raně gotického farního **kostela sv. Martina** (ze 14. století), k němuž přilehá renesanční zvonice. Z nejvyššího bodu svažujícího se náměstí je pěkný pohled na celý prostor náměstí. Výrazná je budova [městského muzea](#) a pozornost upoutá i morový **mariánský sloup** a **kašna** (fontána s koulí) uprostřed náměstí. Na náměstí a v přilehlých uličkách je příležitost k občerstvení v místních restauracích a cukrárně.

Foto: [zdroj](#)

Autobus ve 14:05 hod. jsme nestihli. Do Prahy jsme se vraceli spokojeni (alespoň doufám) dalším spojem v 16:05 hod.

PROCHÁZKA PRŮHONICKÝM PARKEM – 6. října

DOPRAVA: autobusem od stanice metra C do Průhonic

DÉLKA TRASY: cca 10 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Za krásného podzimního počasí se nás parkem prošlo dvacet dva. Většina účastníků absolvovala červenou vyhlídkovou trasu, která se vine první i druhou částí [Průhonického parku](#) a je dlouhá 10 km. Obě části parku mají své kouzlo. Při jejich návštěvě je stále na co se dívat a čemu se obdivovat.

Dominantním pohledem, po vstupu do první části parku, je jezero, na jehož pozadí se tyčí a na hladině se zrcadí malebná „kulisa“ průhonického zámku. V první části parku se nachází množství květinových záhonů a skalních útvarů (hustě osazených skalničkami) a řada vodních ploch (potok, jezírka, vodopády), kde na březích rostou vodomilné květiny. Nádhera!

Ve druhé části parku nás zaujala především druhová pestrost lesa. Krásně rostlé, obrovské, staleté stromy – duby, buky, javory, borovice a další úžasné stromy. Šli jsme po březích několika jezírek a z výšky skalních vyhlídek jsme shlédli na jejich lesknoucí se hladinu.

Průhonický, přírodně krajinářský, park má značnou rozlohu. Návštěvníkům nabízí tři

prohlídkové okruhy různé délky (červený, žlutý a modrý). Celý komplex je protkán množstvím dalších cest a pěšinek, které poskytnou stejně příjemné zážitky.

[Mapa Průhonického parku s vyznačenými okruhy](#)

HOSTIVAŘ – MICHLE – 10. října

DOPRAVA: sraz na zastávce MHD Hostivařská

DÉLKA TRASY: cca 5 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Na vycházku přišlo jedenáct zájemců. Vydali jsem se ulicí **Hostivařskou** a **U Břehu**, kde naše cesta navázala na červenou TZ. Pokračovali jsme podél **Botiče**, minuli restauraci **Selský dvůr** a po 100 m odbočili od Botiče vlevo ke **kostelu Stětí sv. Jana Křtitele**. Prohlédli jsme si kostel, opodál stojící dřevěnou zvonici a pěkně upravené okolí.

Pozn.: *podrobnosti o Hostivaři najdete [zde](#).*

Připojili jsme se na (naučnou stezku) [NS Povodím Botiče](#) a posléze na [NS Toulcův Dvůr](#). Prohlédli jsme si objekt [Toulcova dvora](#) (Ekologické centrum hlavního města Prahy) a po procházce okolními mokřady jsme se vrátili na červenou TZ a pokračovali po příjemných lesních cestách a pěšinách přírodním parkem mezi Hostivaří a Záběhlicemi. Na okraji Záběhlic nás zaujal

kostel Narození Panny Marie a velká vodní plocha **Hamerského rybníka** s ptačím ostrovem. Po občerstvení v **restauraci Hamr** jsme došli na zastávku MHD v ulici **Záběhlické**.

Autobus č. 181, na který jsme nemuseli dlouho čekat, nás dovezl před vchod do objektu **Pražské plynárenské, a. s.** v Michli, kde jsme absolvovali komentovanou prohlídku plynárenského muzea. Příjemně mě překvapil zájem účastnic o historii pražského plynárenství. Komentovaná prohlídka měla vysokou úroveň. Průvodce pan Žákovec nám zábavným a kultivovaným způsobem přiblížil dějiny pražského plynárenství, včetně řady technických zajímavostí týkajících se výroby a přepravy

plynu. Velice nás zaujala sbírka starých plynových spotřebičů. Prohlídka trvala asi hodinu a půl a líbila se. (Vstup volný.)

BARRANDOV – STODŮLKY – 22. října

DOPRAVA: sraz na tramvajové stanici Poliklinika Barrandov

DÉLKA TRASY: cca 6 km

NÁROČNOST: krátká, nenáročná

Na vycházku dorazilo dvacet sedm zájemců. Už od tramvajové zastávky jsme mohli spatřit moderní [kostel Krista Spasitele](#). V domluveném termínu přišla kostel otevřít a zásadní informace o stavbě a vybavení kostela nám podala velice příjemná paní. Úžasnou atmosféru prostoru, vybavení mobiliářem, vitráže, nádherné varhany a řešení osvětlení přírodním světlem, které proniká do budovy ze všech směrů, neumím dostatečně popsat. Mnohé vám řeknou přiložené fotografie.

***Kostel Krista Spasitele** byl vysvěcen v listopadu 2020 (autoři Ing. Jakub Žížka, Ing. Pavel Šmelhaus). Výstavba trvala pouhé dva roky, stavbu realizovala firma Metrostav. Hlavním výrazovým prostředkem stavby jsou čisté přímé linie a hra světla. I vybavení interiéru, které je dílem akademických sochařů Petra Váni a Stanislava Kolíbala (sochy, křtitelnice, vitráže atd.) je moc pěkné. Krásně jsou řešeny i varhany. Kostel je zároveň komunitním centrem, ve kterém se nachází sál a klubovna, sloužící farnímu společenství i širší barrandovské komunitě. Ocenění Stavba roku 2021 dostal plným právem.*

Po prohlídce kostela, která nám zabrala skoro hodinu, jsme se vrátili na tramvajovou zastávku, a tramvaj č. 5 jeli do stanice **Holině**. Odsud jsme pokračovali po modré TZ do Prokopského údolí. Přešli jsme na zelenou TZ vedoucí [Dalejským údolím](#) podél stejnojmenného [Dalejského potoka](#). Tato část trasy vede převážně lesem po dobře schůdných cestách a pěšinách, lemovaných z jedné strany korytem potoka, z druhé strany skalnatými stráněmi a lomy. Vycházku jsme

ukončili v **Řeporyjích**, odkud jedou autobusy MHD ke stanicím metra.

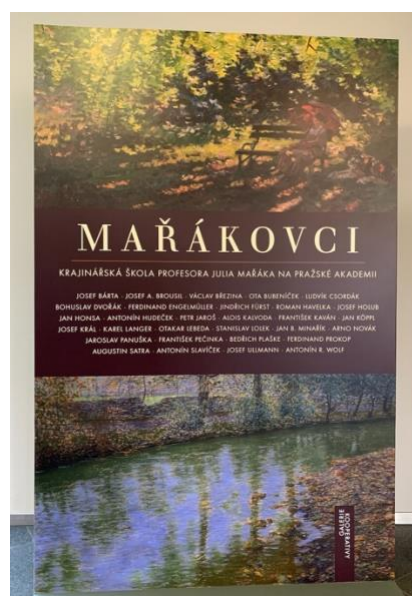
KARLÍN – HOLEŠOVICE – 29. října

SRAZ: před stanicí metra B/C Florenc – výstup Sokolovská

DÉLKA TRASY: cca 4,5 km

NÁROČNOST: nenáročná

Na vycházku se dostavilo třicet zájemců. Sešli jsme se na Florenci u metra a po krátké cestě došli k originálně řešené **budově Kooperativy**. Ve zdejší [galerii](#) se v současné době koná výstava **Mařákovci**, která byla naším prvním cílem (vstup zdarma). Krásné obrazy Mařákových žáků nás na chvíli přenesly do čisté přírody a přívětivá atmosféra v budově Kooperativy umělecký zážitek ještě znásobila – množství zeleně, spirálové schodiště do atria, okolo něhož se rozprostírá unikátní galerie, originální řešení osvětlení a prostoru kavárny. V kavárně jsme chvíli poseděli a následně pokračovali ve vycházce.

Jedná se o unikátní sbírku krajinářských malířů – Mařákových žáků. V jejich dílech je zachycena jedinečná atmosféra české krajiny od konce 19. století do poloviny 20. století. Výstava nabízí prohlídku 124 obrazů od 32 autorů. Jedná se o sbírku Kooperativy doplněnou zápůjčkami obrazů od soukromých sběratelů a z významných českých galerií (Západočeská, Jihočeská, Roudnická z Hluboké a dalších). Ze světově známých malířů „Mařákovy školy“ jsou zastoupeny obrazy např. Slavička, Kalvody, Hudečka, Lebedy, Panušky a dalších. Výstava těchto krajinářských děl osloví snad každého návštěvníka. Jsou opravdu poutavé a krásné.

Prošli jsme novou, moderní zástavbou [Karlína](#), po lávce sešli na **ostrov Štvanici**, prohlédli si novou lávku z podhledu, prošli se ostrovem až na jeho špici a potom zpět přes lávku na **Bubenské nábřeží**. Cesta byla plná zastávek, zajímavých pohledů, které poskytuje park, vltavské nábřeží i lávka a které inspirovaly k focení. Na Bubenské straně **Vltavy** jsme pokračovali po pobřežní cestě a cestičce těsně nad Vltavou, na jejímž konci jsme se „vyškrábali“ po zhroutených schodech na nábřežní chodník a cestu vedoucí nezastavěným prostorem před **mostem Barikádníků**. Neudržovaný prostor zeleně jsme opustili před mostem, udělali cílovou fotografii a došli na nedalekou tramvajovou zastávku, kde vycházka skončila.

MOTOL – ŘEPY – 7. listopadu

DOPRAVA: sraz u stanice tramvaje **Hotel Golf** (Plzeňská ulice)

DÉLKA TRASY: cca 7 km

NÁROČNOST: trasa vede lesoparkem – po dešti může být terén náročnější, hůlky s sebou

Vycházky se zúčastnilo dvacet jedna zájemců. První cca tři kilometry jsme procházeli po stráních motolského lesoparku. Jde o smíšený les s převahou listnatých stromů, které již shazují svoje letní ošacení a zdobí cestičky neskutečnou paletou barev. Procházka spadaným listím je pro milovníka přírody silným emočním zážitkem. Nicméně špatně viditelné cestičky, zasypané spadaným listím, troška nepozornosti a část výpravy se v komplexu motolského lesoparku ztratila a chvíli trvalo, než se obě skupiny opět spojily.

Sešli jsme se pod [skalnatým výběžkem s kamenným křížem Kalvárie](#) z roku 1721. Mnozí se vydali až na vrchol skály ke kříži, aby si mohli udělat pamětní foto. Všichni to zvládli ve zdraví.

Poté jsme sešli na **Plzeňskou ulici** a tramvají dojeli na konečnou – **Sídlíště Řepy**. Druhá část vycházky vedla okrajem sídlíště **Řepy**, okolo nového areálu sportoviště, okolo plaveckého bazénu, minuli jsme **klášter kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského**, kde část svého života pracoval **Babinský** jako zahradník, a pokračovali jsme periferní, dosti nevlídnou, pěšinou ke **kostelu sv. Martina**.

Kostel je veřejnosti běžně uzavřený. My měli štěstí. Zastihli jsme zde pana kostelníka, který nám kostel ochotně otevřel a o historii povyprávěl. Od kostela je už jenom pár kroků ke hřbitovům – občanskému, řádovému a bývalému vězeňskému. Znovu nám pomohla náhoda. Na hřbitově **Boromejek** byly tři řádové sestry, které se o hřbitov starají a na požádání nám (na hřbitov, který je běžně uzavřený) umožnily vstup, prohlídku a ochotně podaly o tomto pohřebním místě informace. Poté jsme si prohlédli i další dva hřbitovy. Občanský s množstvím pečlivě udržovaných hrobů, v období „dušiček“ krásně vyzdobených. Kromě běžných náhrobků se zde nachází i

několik hrobek, které se svou velikostí, až pompézností, vymykají běžným občanským hrobům a strhávají na sebe zbytečně moc pozornosti (můj názor). Na třetím, věžeňském, hřbitově jsme se zastavili u **hrobu Babinského**, prohlédli si prostor hřbitova, vyfotili si náhrobek s údaji o Babinském a tím naše vycházka skončila. U hřbitova je zastávka autobusu, kterým lze dojet k tramvaji nebo metru.

Podrobnosti o řepském hřbitově se dozvíte [zde](#).

Vycházka byla původně zaměřena na procházku podzimní přírodou, ale nakonec byla obohacena o zajímavé poznatky z historie Řep.

PRAŽSKOU ZELENÍ OKOLO ROKYTKY – 22. listopadu

DOPRAVA: sraz na konečné tramvaje č. 8 v Hloubětíně

DÉLKA TRASY: cca 7 km

NÁROČNOST: lehce zvlněný terén s krátkými výstupy a sestupy, hůlky se hodí

Tuto podzimní vycházku si nenechalo ujít patnáct turistů. Od konečné zastávky tramvaje jsme sešli ke [Kejřovu mlýnu](#) a vydali se podél slepého ramene [Rokytky](#) (bývalého mlýnského náhonu) luční enklávou. Minuli jsme malý, velice pohledný, [Polifkův rybníček](#). V zápětí jsme došli k dalšímu, mnohem většímu, Rokytkou napájenému, **Hořejšímu rybníku**. Po jeho hrázi jsme se dostali až na protipovodňovou plochu s romanticky meandrujícím, uměle vytvořeným, tokem Rokytky. Prošli jsme celým poldrem, přešli most a vydali se pěšinkou do přírodního parku **Smetanka**. Po jeho hřebeni jsme pokračovali pěšinkami, zapadanými listím mnoha barev, až na jeho konec. Cestou se nám několikrát otevřel výhled do krajiny a na příměstskou oblast [Hloubětín](#), [Kyje](#), [Jarov](#) a [Malešice](#). **Kyjský rybník** jsme shlédli nejprve shora a na konci lesního úseku sestoupili na jeho hráz, po které jsme došli do **ulice Broumarské** (6 km – zastávka autobusu). Někteří účastníci rovnou využili autobusové spojení k metru Černý most.

K občerstvení nám výborně posloužila restaurace **U rybníka**, kde jsme se najedli a ohřáli. Zájemci o návštěvu [Doubravky](#) pak obešli Kyjský rybník, vystoupali na hřebínek zvaný **Horka**, kde se Doubravka nalézá. Počasí bylo mlhavé, a tak jsme z rozhledny mohli shlédnout jen nedaleké okolí. Pořídili jsem pár fotografií a poté sešli upravenou lesní cestou ke **kostelu sv. Bartoloměje** ve **Starých Kyjích** a k zastávce autobusu, kterým jsme dojeli ke stanici metra Hloubětín. Mnozí navštívili tuto předměstskou část Prahy prvně a byli udiveni krásou a bohatostí příměstské přírody.

BRDSKÝM POLESÍM – 3. prosince

DOPRAVA: autobusem se Smíchovského nádraží do Voznice

DÉLKA TRASY: cca 7,5 km

NÁROČNOST: rovinatá, doporučuji dobré oblečení a obutí, případně hůlky

Na tenhle krásný, opravdu zimní, výšlap nás bohužel přišlo jenom devět. Odměnou nám byla pohádkově zasněžená krajina. Smrčky, ozdobené třpytícím se sněhem a roztodivné tvary lesního porostu, ze kterého sníh vytvořil úžasnou vánoční kulisu.

Z autobusu jsme vystoupili v obci Voznice a vydali se zasněženými lesními cestami po modré TZ do Mníšku pod Brdy. Trasu jsme zvládli bez problémů a v dobré pohodě a na náměstí jsme se odměnili ve vyhlášené cukrárně.

SNĚŽNÁ VYCHÁZKA KLÁNOVICKÝM LESEM – 8. prosince

DOPRAVA: vlakem z Masarykova nádraží do Klánovic

DÉLKA TRASY: cca 9 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá, vhodné turistické oblečení, případně hole

Původně jsem měl v plánu projít východní část [Klánovického lesa](#) – značenou zelenou TZ, jež je součástí naučné stezky [Přírodního parku Klánovice-Čihadla](#). Prošli bychom přírodní rezervací Vidrholec a dál po zelené TZ až na rozcestí se žlutou TZ **Cyrilov** a po ní zpět k nádraží **Klánovice**. Ale dohodli jsme se na malé změně trasy a prošli část západní – též devět kilometrů.

I tahle zimní vycházka měla své kouzlo – ticho zimního lesa, kterým prosvítala modrá obloha, paprsky prosincového sluníčka, zamrzlé, čerstvě zasněžené hladiny rybníků, na kterých se vyjímalý stopy drobné zvěře a k tomu příjemná společnost přátel přírody. Co víc jsme si mohli přát. Snad jenom to, abychom se o tyto krásné zážitky mohli podělit s více lidmi. Krásný půlden v zimní přírodě si přišlo vychutnat pouze osm turistů.

V prostorách Klánovického lesa se nacházelo ve středověku několik vesnic – pole, louky a rybníky. Osady zanikly asi v 16.-17. století, kdy je pohltil souvislý les. Dnes lesem prochází jedna hlavní silniční komunikace, která jej dělí na východní a západní část a železniční trať, která rozděluje les na severní a jižní část. Les je protkán několika zpevněnými cestami (slouží jako cyklostezky) a množstvím přírodních pěšin a lesních cest pro rekreační turistiku.

Terén (naprostá rovina) byl po předchozím sněžení a mírné oblevě zmrzlý, nerovný a vyžadoval hodně opatrnosti. Cestou jsme našli pěkné místo k odpočinku. Zde jsme se posilnili na další cestu a také jsme si už popřáli krásné vánoční svátky a hodně zdraví a sil na další výšlapy. Všichni ve zdraví došli.

TRADIČNÍ VÁNOČNÍ VYCHÁZKA PRAHOU – 17. prosince

DOPRAVA: sraz před vchodem u [Letohrádku královny Anny](#)

DÉLKA TRASY: cca 2 km

NÁROČNOST: krátká, nenáročná

Na procházku **Chotkovými** a **Letenskými sady**, zakončenou vyslechnutím **Rybovy vánoční mše**, přišli třicet čtyři zájemci. Za krásného, skoro jarního, počasí jsme se prošli po hraně letenské stráně, pokochali se parkovou úpravou i výjimečnými pohledy na Prahu, Vltavu s pražskými mosty, prohlédli si architektonicky zajímavou stavbu [Hanavského pavilonu](#) a u [Letenského záměčku](#) se zúčastnili „Rybovky“. Po koncertě a společném zazpívání vánoční písně **Narodil se Kristus pán**, si mnozí ještě podvečer zpestřili procházkou vánočně osvětlenou Prahou. Domů jsme si odnášeli pěkné zážitky, které nám připravilo nezvykle přívětivé, prosincové počasí, vánoční hudba, přátelská atmosféra i krása Prahy.

PETŘÍN – MALÁ STRANA – 28. prosince

DOPRAVA: MHD na Smíchov, sraz u vstupu do Kinského zahrady

DÉLKA TRASY: cca 6 km

NÁROČNOST: nenáročná, rovinatá

Na tradiční (poslední) vycházku v končícím roce přišlo dvacet osm přátel pohybu. Počasí bylo téměř jarní, nálada též.

Prošli jsme se [Kinského zahradou](#) okolo letohrádku, zvonice, prohlédli si několik sousoší, vystoupali postupně okolo jezírek s vodopády a okolo vyhořelého památného kostelíku na vrchol **Petřína**. Krásně zazimovaným [Růžovým sadem](#) jsme došli k hvězdárně, kde jsme se zastavili u bronzové **sochy Milana Rastislava Štefánika**.

Od hvězdárny to byl jen kousek cesty okolo hradeb s malebnou vyhlídkou na sakrální stavby na vrchol k [Petřínské rozhledně](#) – nejvýše položené stavbě v Praze.

Prohlédli jsme si všechny církevní stavby okolo, včetně krásně upravených kaplí křížové cesty, a pokračovali „zadní pěšinou“ na náměstíčko před [Strahovským klášteřem](#). V kostele i u kostela jsou k vidění jesličky. Průchodem jsme prošli na **Pohořelec**, dále na **Loretánské náměstí** a sešli do malebných uliček [Nového světa](#), které nás přivedly na **Hradčanské náměstí**. Dále jsme pokračovali do areálu Hradu, prošli vánočně vyzdobenými hradními nádvořími a okolo **kostela sv. Jiří** do [Zlaté uličky](#). Po průchodu uličkou jsme sešli na vyhlídku pod hradní branou, odkud je mimořádně krásný výhled na Prahu, především na malostranské střechy a Petřín. Nakonec jsme sestoupili po [Starých zámeckých schodech](#) na **Klárov**, kde jsme si u metra popřáli do nového roku a rozloučili se.

